

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIX. évfolyam

2025. Úrnapja

Ima

Rejtőző istenség, hittel áldalak,
Ki elrejtéztél itt bor s kenyér alatt.
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.

Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram, Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek teneked,
Tebenned reméljek és szeresselek.

Kegyes pelikánunk, égi szeretet,
Véredben, tisztátalant, moss meg engemet,
Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull
Az egész világnak bűnváltságául.

Jézus, most csak arcod leplét láthatom,
Add meg, Uram, amit úgy szomjúhozom,
Boldogan, lepletlen lássam színedet,
És dicsőségben dicsérhesselek.

(Aquinoi Szent Tamás himnusza az Oltáriszentséghez –
részlet. Sík Sándor fordítása)

Beköszöntő

A pünkösddel lezárult húsvéti idő hagyományosan a beavató szentségek (elsőáldozás, bér málkozás) időszaka a templomunkban. Szerecsésének érzem magam, hogy idén mindkettőn ott tudtam lenni ministránsként. Felemelő érzés volt látni az izgatott gyermek- és felnőttarcokat, amint éppen megtették életük egy fontos lépését Jézus felé. Talán nem mindenki érezte át a dolog súlyát – én sem éreztem át, amikor a bér málkozásom volt, mégis ez indított el azon az úton, amire visszanézve ma úgy látom, hogy engem keresett meg az Isten, mielőtt én kezdtem volna keresni őt.

Nem csak az olyan külsőségeikben fényes ünnepek lehetnek Isten felé vivő nagy lépcsőfokok, mint az elsőáldozás, vagy a bér málkozás. Azt tapasztalom, hogy az Isten folyamatosan keresi az utat a szívemhez, teljesen hétköznapi eseményeken keresztül is. De mindegyikben közös az az érzés, amit az emmauszi tanítványok úgy fejeztek ki, hogy „lángolt a szívünk”.

Nekem is lángolt a szívem, amikor Isten indítására először ültem be a templomba egy órára lelkiőrként szentséget imádni, vagy amikor belekezdtem az Exodus lelkigyakorlatba. Hétköznapi döntések voltak, de nagyon nagy hatással voltak és vannak rám azóta is.

Úrnapj számunkban több olyan írást is olvashattok, melyek arról szólnak, hogy valakit megszólított az Úr. Talán ezeken az írásokon keresztül Téged is meg akar szólítani Jézus. A Te szívedhez is keresi az utat. Akarod-e, hogy lángoljon a szíved? Mit válaszolsz neki?

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Pihentében is megáld

Henrik atya

6

Randevú Istennel

Vas László

8

Bérmálás és beavatás

Medgyessy Ferenc

11

Béketündér, vagy Jézus szíve?

Borbás Bálint

14

Édesanyánk

Molnár Cecília

16

A szentmise liturgiája

az utolsó vacsorától napjainkig - 2. rész

Maráz Kristóf

22

Felvételi beszélgetés

Bene Lajos

26

A 90%-os álomom Albertfalváról

Ágh Anna (Panka)

29

A remény zárandokai

„...igaz ember volt.” (Mt 1,19)

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

32

A templom kapuja

Romano Guardini

34

Egy rákos naplójából

Zilay Hajnal

36

A remény zárandoklata

Egyházközségi zárandoklat Máriaremetére

2025. szeptember 20-án

Bene Lajos

38

Az első szentáldozásom 80 évvel ezelőtt Albertfalván

Tajtiné Kántor Valéria

40

Üteg helyén emlékmű

Dr. Bató András

44

Barátaimnak mondalak titeket... (Jn 15,15)

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

46

„Igent mondok” 2025

Réka, Bibi, Éva, Hajni, Julcsi

48

Csak egy kör. De kétszer... Mi, hámgetők beszámolója a XIX.

Ultrabalaton versenyről

Czikkelyné Ágh Nóri, Mátyási-Bogyai Virág,
Puska Katalin, Komoróczy Andris,
Komoróczy-Németh Évi, Ágh Anna,
Kovács-Rokolya Bogi, Bagó Bálint

53

Ministránsavatás

Schwarczkopf Bálint

54

Tavaszi táborunk

Doroszalai Bernadett

56

Csillagtábor 2025

Vas Márton

58

Egy nem szokványos Savio-nap

Mátyássy Borbála (8.a)

60

Gyereksarok

Schwarczkopf Orsolya

62

Plébániánk programjai

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gábel Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában
található

Következő lapszámunkba
2025. szeptember 7-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Pihentében is megáld

Lassan egy évtizede, hogy templomunkban elkezdődött egy szent „haszontalankodás”, legalábbis így minősítené a világ azt a tevékenységet, amit közel 100 testvérünk végez a plébánián. Szentségimádásban elidőznek az eucharisztikus Úr előtt. Miközben arra törekszünk, hogy az időt jól és hasznosan felhasználjuk, ezek a testvéreink óránkénti beosztással szent semmittevéssel töltik idejüket. Micsoda pazarlás! Pocsékolják a drága időt, amiből sokunknak olyan kevés van! Ha összeadnánk azt a sok órát, amit testvéreink a szentségimádással eltöltöttek, megdöbbennénk! Mennyi mindent lehetett volna már

ennyi „elvesztegetett” idő alatt tenni önmagukért, másokért, a plébániáért, az egész világért!

Lehet, hogy megrendülünk a párhuzamon, de ilyen érvelés hallatán nekem rögtön Júdás jut eszembe, aki elmarasztalóan szólta le a betániai Máriát, aki hálaából azzal a nagyon drága, illatos nárduszkeverékkel öntözte Jézus lábát. Minek ekkora pazarlás?! „*Miért nem adták el inkább az olajat 300 dénárért, s miért nem osztották szét a szegények között?*” Ilyen álszentén beszél az, aki már eladta szívét a világnak. Csak a hasznosság és a látszatszeretet látványos gesztusai mozgatják.

Ide jut az ember, aki azt gondolja, minden csak rajta múlik, és tőle függ.

Ezzel szemben *„boldog az az ember, aki Istenben bízik”* – mondja a zsoltáros. Boldogok azok, akik tudnak csak lenni és hagyni, hogy az Úr cselekedjen életükben. Az ilyen emberek ráéreznek a „szent semmittevés” ízére, amit szintén a zsoltáros máshol így fogalmaz meg: *„Pihentében is megáldja az Úr, akit szeret”*. Az Úr eucharisztikus jelenlétében lenni: ez a legtöbb, amit az ember tehet. Meggyőződésem, hogy az elmúlt évtized legnagyobb tette, mely a legtöbb lelki és anyagi eredményt hozta plébániánkra, éppen ez az Úr jelenlétében való elidőzés. Csodálatos tudni, hogy vannak köztünk olyanok, akik már ráéreztek ennek a szent haszontalankodásnak az ízére!

Jézus itt maradt köztünk az Oltáriszentségben. Arra vár, hogy időt töltsünk vele. De ez az időtöltés nem a hasznosság elve szerint működik. Inkább olyan, mint egy barátság, vagy szerelem. A szerelmesek együtt töltött idejét, vagy a barátok egymás közti közösségét sem a hasznosság elve vezérli. Ami igazán értékes, azt nem lehet semmivel sem mérni vagy felbecsülni, csak és kizárólag személyes jelenléttel. Az Úr jelenléte az Eucharishtiában és a mi jelenlétünk Őelőtte is személyes kapcsolat. Ő teljesen adja magát nekünk és arra vár, hogy életünk odaadásával feleljünk

neki. Nem adhatsz kevesebbet, mint saját magadat. Azért kell időt töltenünk előtte, hogy megtanuljuk egészen átadni magunkat neki.

Boldogok, akik idejüket azzal töltik, hogy méricskélés nélkül átadják magukat az örökkévalóság Urának, és vágyakoznak arra, hogy bepillantást nyerjenek a mennyei világba.

Kedves Testvérem! Nem tudom, mennyire kaptál kedvet arra, hogy ezekkel a testvéreiddel együtt „szent haszontalanságra” fecséreld a drága idődet, de egyet biztosan tudok: ha engedsz az Úr hívásának, amellyel téged is vonz az Eucharishtiában, akkor megváltozik az életed! Rátalálsz a legnagyobb kincsre, ami ezen a világon van. Jézus személyes szeretetére az Eucharishtiában, aki téged azért szeret, mert vagy, és nem azért, amit érte teszel. Ráérezhetsz az élet igazi ízére: az Úrral való együtt létezés, együtt lélegzés csodájára. Nem akarsz heti 1 órát így haszontalankodni? Ő vár téged, az ajtódnál áll és kopogtat. Nyiss ajtót neki, és légy vele, hogy megmutathassa neked, Ő mindig veled van.

Henrik atya

Randevú Istennel

A tanúságtétel a 2025. május 30-i lelkiőr találkozón hangzott el.

Több mint három évtized rendszeres gyónás nélkül. Évek teltek el a gyónások között. Évek teltek el az Oltáriszentség vétele nélkül. Teljesen normálissá vált számomra úgy részt venni a szentmisén, hogy nem áldoztam. Így éltem egészen 2023 szeptemberéig.

Érdekes módon egy olyan ember által szólított meg az Úr, akiről a legkevésbé gondoltam volna, hogy ő lesz az Úr „szócsöve”. De a mai napig hálás vagyok a Jóistennek. Így csatlakoztam 2023 szeptemberében az Exodus férfi közösséghez. És egyben újra Albertfalva közösségéhez. Több mint 5 év után újra elmentem gyónni és egy életgyónás keretében kértem Isten bocsánatát. Albertfalván megdöbbenve láttam a sok új arcot, akit nem ismertem. Itt éltem újra 2005 óta, néha

voltam misén, de ahogy a Signumban – oly sokszor – énekeltem én is: földalatti keresztényként.

Az Úr hívott, hogy újra részese legyek ennek a közösségnek, szolgálni akarom az Urat úgy, ahogy tudom, annyi helyen, amennyi helyen csak tudom, nem rejtve el a talentumokat, amiket hitem szerint kaptam. Ez a férfiközösség erőt adott ahhoz, hogy újra igent mondjak az Úr hívására. Hatalmas lendülettel vettem magam bele a Szent Mihály börtbe, és sokat imádkoztam. Legalábbis én ezt gondoltam. Napi 20 percet. Főleg a rózsafüzért. És a régi önmagamhoz képest valóban így is volt. A szerdai alkalmakon, amikor összejöttünk megbeszélni az elmúlt hetet, büszkén mondtam a többieknek, akik küzdöttek az imádsággal, hogy gyerünk srácok, csak

döntés kérdése... Nagyon el voltam telve magammal – a kevélység bűnébe estem. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy a húsvét előtti 90 napos nagyböjti Exodus lelkigyakorlat során, amelynek egyik „feladata” volt a napi egy óra imádság, nos, ez a „feladat” már nagyon nem ment.

Elhatároztam, hogy jelentkezem lelkiőrnek, hogy legalább hetente egyszer egy órára rákényszerítsem magam az imára. Nagyon rosszul hangzik, de így indultam neki a lelkiőrségnek. És az én ennyire gyalázatos hozzáállásom ellenére az Úr folyamatosan kegyelmekben részesített. A csúcspont pedig számomra az volt, amikor húsvétkor, a passióban Jézust énekelhettem. Máskor biztos csak egy megoldandó feladatnak gondoltam volna, de tudtam, éreztem, hogy az akkor ott más!

Elhatározásaim az elején:

1. Az első helyre teszem a lelkiőrséget! – Minden programomat úgy szervezni, hogy ne maradjon ki egy lelkiőrség sem.
2. Nem fogok késni! – Nem elsősorban a lelkiőrök miatt (miattuk is), hanem az Úr miatt. – Egy randevúról nem illik elkésni és én minden alkalmat egy „randevúként” élek meg Jézussal.

Sajnos nagyon kevés az imaidóm jelenleg is. Nem szépítem. De töreksem arra, hogy minél többet legyek Isten jelenlétében, ha csak rövid időre

is, és ma már úgy érzem, hogy nem teljes számomra a szentmise, ha nem vehetem magamhoz az Úr Jézust. Az ima segít. Az Úr segít. Hogy mikor és hogyan, azt Ő tudja, és én talán észre sem veszem. Hiszem, hogy az üdvösségemet akarja és ezért el kell tudnom fogadni az Ő akaratát. Ezért küzdök és imádkozom, hogy meglásam azt, és el is tudjam fogadni akkor is, ha az Ő akarata nem egyezik az enyémmel.

Szeretném, ha a tanúságtételem megérintené azokat, akiknek meg sem fordult még a fejükben, hogy lelkiőrök legyenek és megerősítené azokat is, akik gondolkodnak ezen, de még nem született meg bennük a konkrét döntés. Mert nézve az én példámat: ha valaki azt mondja nekem két évvel ezelőtt, hogy én pár hónap múlva lelkiőr leszek, sőt 2025 májusában tanúságot is fogok tenni előttek erről, megmosolyogtam volna. De Istennek semmi sem lehetetlen! És most itt állok, és annyit tudok mondani, hogy ha kétségetek van: ne legyen! Ne féljetez igent mondani, mert a Lelkiőrség egy tökéletes randevú Istennel!

Vas László

ADJ 1 AZ ÚRNAK!
Lelkiőr szolgálatra jelentkezni
Riszterer Zsuzsínál lehet:
zsriszterer@gmail.com

Bérmálás és beavatás

Gimnazista voltam, amikor bérmáltak. Jó régen történt. Bérmázulónak Édesapám egyik barátját választották szüleim, aki jóval idősebb volt nálam, s alig ismertem. De hálás voltam neki, mert bérmálási emlékként egy világító, forgatható földgömböt és egy vaskos Újszövetséget kaptam. Nem nagyon emlékszem a felkészülésre, de arra inkább, hogy a szentség kiszolgáltatása végén, a püspök atyától kaptam egy kis arculütést, egy „pofont”. Erre emlékeztem sokáig, és kerestem a magyarázatát.

Az egyszerű magyarázat így szól: a kis pofon arra emlékezteti a bérmálkozót, hogy most már „Krisztus katonája” lett, és készen kell állnia arra, hogy akár üldöztetést is elszenvedjen a hitéért. Jókai Mór: *A kiskirályok* című művében így kérdez: „A püspök, mikor bérmál, nem oszt-e gyöngye pofonokat a lelki gyermekeinek? Hát a királyok nem ütessel avatták-e fel a lovagjait?” Ez a gondolat már büszkeséggel töltött el, de még mindig kevésnek éreztem.

Később került kezembe Richard Rohr: *A férfi útja* című könyve, mely meghatározó volt a személyiségem fejlődésében.

Richard Rohr a bérálást beavatási pontnak nevezi a fiatalok életében, mely átvezet a gyermeki életből a felnőtt korba.

Beavatás. Manapság ritkán használt szó. Nekem gyermekkorom indián regényei jutnak eszembe, amikor a fiatal indián fiúk felnőtté váltak egy szertartás során. Próbákat kellett kiállniuk, s csak akkor lehettek a törzs felnőtt tagjai, ha bizonyították rátermettségüket, bátorságukat.

Richard Rohr szerint a beavatás – és a mi esetünkben a bérálás is – kétirányú folyamat. Egyrészt a gyermeki lét egy új, felnőtt spiritualitási szakaszba lép. Másrészt a katolikus, felnőtt közösség befogadja az ifjút, mint a közösség felnőtt tagját. A szentséget kiszolgáltató püspök atya „pofonja” azt szimbolizálja, hogy *„Ébresztő! Most már nem te vagy a középpontban, mint gyerekkorodban, hanem Krisztus! S az élet nem habostorta, hanem harc, amiben te vagy Krisztus egyik katonája! Az élet pofonjait túrni kell, s szemedet Krisztuson tartva légy készen a küzdelemre!”*

Tetszik ez a megközelítés! Önbizalommal tölt el, hogy a közösség elfogad, s számít rám. S Krisztus is számít rám, s lehetek az ő katonája. S ehhez nemcsak küldetést kapok, hanem a Szentlélek ajándékait is, Izajás könyve (11,2) alapján:

*„Az Úr lelke nyugszik rajta:
a bölcsesség és az értelem lelke;
a tanács és az erősség lelke;
a tudás és az Úr félelmének lelke”*

Közelebről nézve Izajás próféta szavait, elmerülhetünk a szavak jelentésében:

1. **Bölcsesség (sapientia)** – (ez jó, ha van, szerintem!)
 - Mély belső látás, amivel felismerjük, mi az igazán fontos.
 - A szeretet és az örökkévalóság szempontjából értékeli a dolgokat.
2. **Értelem (intellectus)**
 - Képesség a hit igazságainak mélyebb megértésére.
 - Segít megérteni Isten ígétét, szándékait.
3. **Jótanács (consilium)**
 - A helyes döntésekhez adott lelki iránytű.
 - Megkülönböztetés ajándéka: mit kér tőlünk Isten egy adott helyzetben.
4. **Tudomány (scientia)**
 - Nem természettudományos ismeret, hanem a teremtett világ mélyebb megértése.
 - Segít felismerni, hogyan szolgálja minden Isten tervét.

5. **Lelki erősség (fortitudo)**
 - Bátorság és kitartás a hit útján, különösen nehézségek idején.
 - Segít szembenézni a félelmekkel, kísértésekkel, üldöztetésekkel.
6. **Istenfélelem (timor Domini)**
 - Nem rettegés, hanem mély tisztelet és alázat Isten szentsége előtt.
 - Tudatosság arról, hogy Isten végtelenül nagyobb nálunk.
7. **Jámborság (pietas)** – (ezt a szent hagyomány tette hozzá Izajás szavaihoz)
 - Isten iránti gyermeki szeretet és bizalom.
 - Nem szentimentalizmus, hanem mély istenkapcsolat.
 - Tisztelet Isten, az Egyház és a szent dolgok iránt.

Ez mind az enyém, ha bér má lko zom? Hát akkor hajrá! Mire várunk, kedves Ifjúság, s mindenki, aki még nem bér má lkozott, gyerünk, jelentkeztek! Hisz ez olyan szép!

Magamban úgy képzelem el, hogy Jézus felém nyújtja a kezét, folyamatosan, mióta megszülettem. S várja a döntésemet, hogy fogadjam el ezt a „baráti jobbot”.

S a bér má lkozás előtt döntök. Én magam, akár ifjúként, akár idősebbként, hogy felnőtt akarok lenni, s elfogadom a felém nyújtott kezét. Jézussal egymás szemébe nézünk, egymásra mosolygunk, s tudom, Jézus szeret.

Ennek fényében igazi ünnep volt a bér má lás az albertfalvai templomban május 17-én. Köszönet Mohos Gábor püspök atyának, hogy eljött közénk kiszolgáltatni a szentséget! S ne feledjük; a remény éve van. A frissen bér má lt barátaink, közösségünk új, felnőtt tagjai, a mi reménységünk is. Akik bér má lkozása a közösség többi tagját is bátorítja, erősíti. – Amen.

Medgyessy Ferenc

Béketündér, vagy Jézus szíve?

Egy olyan személyes élményemet szeretném megosztani veletek a közelmúltból, ami engem mélyen megdöbbentett és elgondolkodtatott. Nemrégiben gyerekeimmel egy gyermeknap rendezvényen vettünk részt, melynek keretében egy zenés mesejátékot is megtekintettünk.

Az előadásban szerepelt két vidám manó, akik sokszor dalra fakadtak gitárral a kezükben. Ők keresték, hívó-

gatták ketten a három elveszett tündért a világban: béketündért, hátatündért és szeretettündért.

Nagyon aranyos történet volt, szülőként is jóleső érzéssel figyeltem a gyermekeim arcát, ahogyan olyan értékekről hallgatják a két manó mondanóját, mint a béke, a hála és a szeretet. Nagyon szépen beszéltek a manók a békéről is, aminek elsőként a szívünkben kell megszületnie, aztán

a szavainknak és a tetteinknek is követniük kell ezt, mert csak így lesz békésebb hely a világ, amiben élünk. Azt hiszem, nehéz lenne ennél szebb szavakkal szólni a békéről, hiszen mindannyian ezeket az értékeket próbáljuk átadni a jövő nemzedékének.

Nehéz lesz ezt már fokozni – gondoltam magamban, ám ekkor ismerős dallam csendült fel.

„A béke napja közel” – kezdődött az ének, mire a meglepettségtől és az örömtől izgatottan bökdöstem oldalba a lányaimat, hogy de hát mi ezt a dalt ismerjük, majd már én is együtt énekeltem velük: „nézd már fénylik a jel.” Közben arra gondoltam, hogy lehetséges ez? Egy világi rendezvényen tényleg ezt a dalt éneklük el a gyerekeknek? Tényleg az a sor fog most következni, aminek következnie kell?

A teljes katarzis helyett azonban hamar arcon ütött a kijózanító valóság – miközben én hangosan énekeltem Sillye Jenő eredeti szövegét követve, hogy „Jézus szíve a földön, az égen mindent egybeölel”, addig a manók sajnos máshogyan folytatták: „Béketündér a földön, az égen mindent egybeölel.”

A döbbenettől lefagyva abbahagytam az éneklést, és amikor megint odaértek az említett szövegrészhez, akkor tiltakozva mondtam az enyéimnek, hogy de hát ez nem így van, nem a

béketündér ölel mindent egybe a földön és az égen, hanem Jézus szíve, és csak vele jön el az igazi béke a földre!

***Legszívesebben oda-
szaladtam volna a
mikrofonhoz, hogy be-
lekiabáljam a levegőbe
az Igazságot, hogy
hadd hallja azt minden
gyermek és felnőtt, de
nem tettem.***

Elsőre leginkább a felháborodás érzése lett úrrá rajtam, és magam elé dűnnyögtem félhangosan, hogy de hát ez plágium, lopás! De miután ezeken az érzéseimen úrrá lettem, mélyen elgondolkodtam azon, hogy minek is voltunk itt a szem- és fültanúi. És mélyen elszomorodtam.

Arra gondoltam, hogy itt van az élő Isten, aki mindannyiunkat, minden egyes embert személyes szeretetkapcsolatra hív, aki örök békességet hagyott ránk, aki az Ő Igéjét adta nekünk, aki örök életre hív minket, és végtelen szeretettel és irgalommal tekint ránk életünk minden pillanatában. Itt van nekünk Jézus élő Szent Szíve, a Valóságos Szentháromság Egy Isten, és a világ mégis inkább mindenféle mesebeli lényeket, tündérek és manókat kreál helyette, és így, a Lényegtől, Istentől mentesítve akarja ugyanazokat az értékeket át-

adni a gyermekeknek, amely értékek egyébként Istentől származnak és mélyen a katolikus anyaszentegyház tanításában gyökereznek.

Ahogy ezt így végiggondoltam, még erősebb késztetés fogott el arra, hogy megszerezsem valahogy a manótól a mikrofont és belekiabáljam Jézus szívét, mint egyetlen Igazságot a világba, hogy mindenkihez eljusson az örömhír üzenete. Természetesen visszafogtam magam, hiszen nyilvánvalóan eléggé kontraproduktív lett volna a fellépésem, és az emberek csak annyit érzékeltek volna belőle, hogy egy őrült vallási fanatikus megzavarta a rendezvényt, tönkretéve a gyereknapot. Így maradt a mély belső fájdalom, hogy a világ nem ismeri Krisztust. Hogy egy világi rendezvényen nem lehet a Krisztus által ránk hagyott tanítást és értékeket úgy közvetíteni, hogy magát a forrást, Krisztust ne hallgassuk el, hanem bátran megvalljuk.

Aztán eszembe jutott az is, hogy az előadók, akik ezt a színdarabot összeállították, biztosan ismerik Sillye Jenő eredeti dalát, és milyen jó, hogy ismerik azt, hiszen akkor biztosan keresztények! Ha ez így van, akkor szerintem még durvább belegondolni abba, hogy vajon mi vitte rá őket arra, hogy keresztény létükre lecseréljék az előadás kedvéért Jézus szívét békétündérre?!

Tényleg itt tart a világ? Svédasztal módjára a szimpatikus értékeket ki-mazsolázzuk a keresztény tanításból (is), de Jézussal már hagyjanak minket békén? Mit tudunk tenni mi keresztényként, hogy az örömhír teljes igazságában és valóságában jusson el minden emberhez, ne pedig kimazsolálva, megszűrve, Jézus-mentesítve? Biztosan nem manókkal kell verekednünk hozzá! Egyáltalán baj-e ez, jogos-e a felháborodás, amit érzünk, vagy inkább örülnünk kellene annak, hogy látens hívőket nevel a világ, és ha Jézus nevét el is hallgatva ugyan, de legalább keresztény értékeket közvetítenek a gyerekeknek?

Mindenesetre mi hazaérve azért jó hangosan bekapcsoltuk Sillye Jenő dalát, hadd hallja a szomszéd is, és együtt zengtük a gyerekekkel:

*„A béke napja közel,
nézd már fénylik a jel.
Jézus szíve a földön, az égen
mindent egybeölel.”*

(Sillye Jenő: A béke napja közel)

Borbás Bálint

Édesanyánk

Miért az egyik legkedveltebb hónapunk a május? Talán mert végre a hátunk mögött tudhatjuk a tél hideg és sötét időszakát, szépen nyílnak a virágok és zöldellenek a fák, már meleg az idő, hozza a nyár ígértét, de még nem olyan forró, hogy el kelljen bújni előle, lassan vége az iskolának is, egyre közelebb kerülünk a jól megérdemelt nyári szabadságunkhoz, minden a gondtalanságról szól... Nem hiszem, hogy csak ezek az okai a „május-szeretetünknek”.

Nem hiszem, hogy Urunk csak ezekért ajándékozta volna mindezt nekünk, inkább hiszem azt, hogy ennek

a valóban szép hónapnak a szeretetét az Ő Édesanyja tiszteletéül oltotta belénk, hogy Szűz Máriának, égi Édesanyánknak szenteljük az év legszebb időszakát.

Ki is ez a csodálatos asszony, aki méltó volt Jézus Krisztust a méhében fogadni és gyermekkorában óvni, nevelni, gondoskodni róla? Ő a Szent Szűz, Jézus anyja, Mária. Az anyai szeretet, a nőiesség, a feleség, a támasz, a gondoskodás megjelenítője, követendő példa minden mai asszony számára is. A Szent Család ugyanúgy élt - a bűnt leszámítva - kétezer évvel ezelőtt itt a földön, mint a mai család-

dok. Ami változott, az csak a minket körülvevő környezet, de a legbensőségesebb kapcsolat, ami létrejöhet ember és ember között, az ugyanaz maradt. Két ember Isten és egymás iránti szeretete megalkotja a családot, amely óv és véd a külvilágtól, ahol menedéket találunk, ahol szeretettel vértéződünk fel és mindezekkel körbe vesszük gyermekeinket is. Az anya a család szíve, aki támogatja a dolgozó családfőt, neveli a gyermekeket, gondoskodik az otthon melegéről, aki szolgál, hiszen a szeretet tevékeny és számtalan feladat áll előtte – ugyanígy tett Szűz Mária is férjével, Szent Józseffel és fiával, Jézus Krisztussal. Minden anya legszebb példaképe, aki élénk élte egy asszony anyaságát.

Egy nő legnagyobb és kizárólagos ajándéka, hogy anya lehet, és a kíválasztott, szeretett férfi általa lesz apa. Belegondolunk-e abba, hogy ez milyen hatalmas jutalom, amelyet csak mi, asszonyok kaptunk meg? Legyen örömünk forrása az a gondoskodás, amellyel körülvehetjük, átölelhetjük a családunkat! A mi egyik legszebb feladatunk, hogy egy lakásból otthont teremtsünk, ahová jó hazajönni! Legyen Szűz Mária minden édesanyának minta, aki még egy istállót is képes volt a szeretet otthonává tenni! A hétköznapijaink kisebb-nagyobb harcaiban merítsünk erőt belőle, hisz' Ő elszenvedte az anyai szív legnagyobb fájdalmát, amikor Szent Fia meghalt értünk a kereszten!

Lisieux-i Kis Szent Teréz imája a papokért:

Jézus, Örök Főpap!

Tartsd meg papjaidat legszentebb Szíved oltalmában, ahol senki sem árthat nekik. Őrizd meg szeplőtelenül fölkent kezüket, melyekkel naponta érintik szent testedet. Őrizd meg tisztán ajkukat, mellyel ki mondják az átváltoztatás szavait. Őrizd meg tisztán és minden földi érdektől mentesen szívüket, melyeket dicsőséges papságod magasztos pecsétje ékesít! Növelj bennük az irántad való szeretetet és hűséget, mentsd meg őket a világ mótelyétől! A kenyér és a bor átváltoztatásának hatalmával együtt add meg nekik a lelkeket átváltoztató erőt is! Áldd meg munkájukat bő terméssel, és ajándékozd nekik egykor az örök élet koronáját! **Ámen.**

A Szűzanya különleges szeretetét adja Szent Fia papjainak, akik számára mentvár az a bensőséges szeretetkapcsolat, amellyel körülöleli őket, támogatja és közbenjár Fiánál értük! Jézus Krisztus Édesanyja szeretetével is megajándékozott bennünket.

Molnár Cecília

A szentmise liturgiája az utolsó vacsorától napjainkig - 2. rész

Lapunk húsvéti számában megjelent írásomban a szentmise liturgiájának alapjait igyekeztem megismertetni az olvasókkal, így az alapítás, illetve a korai kezdet éveit vizsgáltuk részletesebben. Alább a középkortól a napjainkig terjedő időszak rövid történetét szeretném összefoglalni.

Középkor

A kora középkorban két típusú liturgiát különböztetünk meg, az első a pápa stációs liturgiája körmenettel¹, a másik pedig a templomokban zajló mindennapi, egyszerűbb presbiterek által bemutatott szentmisék. A második típusról sajnos kevés forrás maradt fent, így a továbbiakban a pápai misékről fogunk beszélni. Az első írott forrás a szentatya húsvéti liturgiáját mutatja be, ennek összeállítása I. Szergiusz pápa pontifikátusára (687-701) tehető.

Erre az időre már kialakul a szentmise olvasmányainak kötött rendje, illetve véglegesítésre kerül, hogy a szentmiséken két bibliai olvasmány hangzik el, az egyik mindig evangélium, a másik ószövetségi, vagy újszövetségi részlet is lehet. Ezek pontos egymáshoz rendeltsége a nyolcadik században alakul ki és egészen a II. Vatikáni Zsinat reformjáig így is maradt². Ebben az időben jelenik meg a szköla, azaz az énekkar kiemelt szerepe, az ő feladatuk lesz az ének (*introitus, graduále, alleluja, offertorium,*

communio, *Kyrie*, *Gloria*, *Sanctus-Benedictus* és az *Agnus Dei*) által a hívő közösség megjelenítése a szentmiséken³. A szerteágazó fejlődés szükségessé tette a liturgikus könyvek kodifikációját, ennek köszönhetően azonban a nyolcadik századra már felismerhető szövegek és liturgikus formák jellemezték a római rítust⁴.

A rítus fejlődésének egyik legmeghatározóbb időszaka a Frank Birodalomhoz és annak uralkodóházához, a Karoling-dinasztiához köthető. A dinasztia egyik legjelesebb uralkodója, III. (Kis) Pippin frank király, apja nyomdokain járva meghonosította a fent említett liturgikus rendet birodalmában, ezzel megteremtve a lehetőséget a rítus egész Európára való kiterjesztéséhez. Azonban nem lett volna ilyen sikeres a harmonizáció, ha a liturgia nem lett volna nyitott a frank-germán elemekre. Ilyen elemként értékelhetjük a pap személyes Isten felé fordulását, bűnös voltának elismerését és Isten bocsánatáért való esedezését. Frank hatás az értő részvétel bátorítása, illetve annak hang-

súlyozása is, hogy a hívek az egész szentmisén vegyenek részt.⁵

Azt mondhatjuk tehát, hogy a római és a frank elemek házassága egy lassú és organikus fejlődés első lépése volt, amely elsősorban a klérus és rajtuk keresztül a hívek tanítását célozta, ennek köszönhető, hogy az itt kezdődő egységesítés végül az 1570-es misekönyvben csúcsosodik ki. Fontos kiemelni azt is, hogy a csend jelentősége ebben az időben kezd teret nyerni a liturgiában, innentől kezdve válik gyakorlattá, hogy a celebráns halkán mondja az eucharisztikus imát és az átváltoztatás szövegét, hiszen a nép nevében ő lép be a szentek szentjébe⁶. A liturgia megismerését jelentősen segítette, hogy VII. Gergely pápa kötelezővé teszi az ünnepnapokon való szentmiserészvételt és kiemeli, hogy az aznapi áldozathoz valamilyen formában minden hívőnek hozzá kell járulnia⁷. Szintén VII. Gergely követelte meg⁸ először, hogy minden bemutatott szentmise-nek hasonlítania kell a Rómában a pápa által végzett liturgiához, azon-

¹ A liturgia közösségi szellemét kifejező sajátossága. A pápai szentmise előre meghirdetett stációs templomban volt. A hívek egy közeli templomban gyűltek össze és körmenetben vonultak a stációs templomba egészen a II. Vatikáni Zsinat reformjáig.

² LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 160-164. oldal.

³ LANG: *A Short History of the Roman Mass.* 52-53. oldal.

⁴ Uo. 60. oldal.

⁵ AMIET, Andreas: *Die Liturgische Gesetzgebung der deutschen Reichskirche in der Zeit der sächsischen Kaiser 922-1023.* Berlin, 1976. 103 és 269. oldal.

⁶ Vö. Zsid 9,1-28.

⁷ Uo. 277. oldal.

⁸ A *Dictatus papae* nemcsak a nyugati világra, de a liturgiára is maradandó hatást gyakorolt.

ban tökéletes egyezést nem követelt meg. A tizenkettedik századra válik kötelezővé a szentbeszéd a vasárnapi és ünnepnapai szentmiséken, előtte a szentmisét celebráló pap vagy püspök dönthetett arról, hogy szeretne-e prédikálni.⁹

A tizenharmadik századra tehát felgyorsul a Karoling-korban megindult egységesítés, ennek egyik lépéseként II. Henrik császár (A Német Nemzet Szent Római Birodalma) javaslatára válik a német területeken már a rítus részét képező *Credo* (Hitvallás) a római liturgia egyik meghatározó elemévé.¹⁰ Ellentétben azonban a német szokásokkal, Rómában csak vasárnap és ünnepnapokon mondták el a Hitvallás szövegét.¹¹ A standardizációt az is segítette, hogy a szerzetesrendek (elsősorban a ferences rend) a római misekönyvet fogadták el és használták.¹² Szintén a tizenharmadik században vezetik be az *Úrnapija* ünnepet, valamint érdekességgént megemlíthetjük, hogy ebben az időben kezdi a pap felemelni a kelyhet is, előtte csak a kenyeret emelte a magasba az átváltoztatáskor¹³.

A késő középkort általában a romlás-sal, erkölcstelenséggel és hanyatlással

szoktuk leírni, a római rítus vonatkozásában azonban érdemes úgy fogalmazni, hogy a hanyatlás és a fejlődés együttesen jellemzi ebben a korszakban. A tizennegyedik században jelennek meg az állandó padsorok a templomokban, azonban a legjobb helyeket pénzért adták, így csak a legmódosabbak tudták közelről követni a szentmise szertartását. Más intézkedéseivel azonban a szegényekre is gondolt az Egyház, hiszen szintén szokássá vált a szentmisét követő kenyéráldás, az így megáldott kenyeret a rászorulóknak osztották szét.

⁹ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 303-304. oldal.

¹⁰ lsd. *Libellus de quibusdam rebus ad missae officium pertinentibus*, elsőként a 6. században Toledóban kezd a mise részévé válni a Hitvallás.

¹¹ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 271-272. oldal.

¹² LANG: *A Short History of the Roman Mass.* 78. oldal.

¹³ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 301. oldal.

Noha korábban egyre inkább közeledtek egymáshoz a különböző rítusok, az országok nemzeti karakterének erősödése magával hozta a különbözőségeik újbóli hangsúlyozását. A nyomtatás elterjedése ahelyett, hogy segített volna, számos helyen inkább viszályt eredményezett a pap és a nyomdász között a misekönyv tartalmát illetően. A liturgia ünneplésében tapasztalható önkény ellensúlyozására a tizenötödik században ábrákat adtak ki, amelyek pontosan megjelölték a résztvevők helyét a szertartáson. Ezt követte 1502-ben a VI. Sándor pápa nevéhez kötődő részletes misekönyv kiadása, amely bevezette a térdhajtást az átváltoztatóskor, illetve kötelezővé tette a szentmise végén az utolsó evangélium¹⁴ halk elolvasását az oltár evangéliumi oldalán (a hívek felől nézve az oltár bal oldala, a jobb oldalt leckeoldálnak hívták). Szintén a középkor végén jelent meg az első pápai írás a szent zenéről, amely hangsúlyozza, hogy annak feladata mindig a szent szöveg szolgálata, nem pedig a hívek szórakoztatása.¹⁵ A tizenötödik század végén eltűnik a templomokból az oltárt a hívek elől eltakaró szentélykorlát és megjelenik a kötött helyen elhelyezkedő tabernákulum is.¹⁶

A trienti zsinat

A szentmise egységesítésének utolsó jelentős lépése a trienti zsinatot követő reform volt. A zsinati atyák egységes misekönyv mellett tették le a voksukat, azonban a reformot a szentatyára bízta. Ennek értelmében az új, egységes misekönyvet 1570. július 14-én hirdette ki V. Piusz pápa. A misekönyv rengeteget merít a Burcharth által szerkesztett és VI. Sándor által támogatott 1502-es misekönyv szövegéből és annak rubrikáiból, így a misekönyv jelentős kérdésekben a VII. Gergely korában használatos frank-római mintákhoz tér vissza.

A legjelentősebb változást az hozta, hogy míg eddig az ünnepélyes pápai mise volt a minta, az új misekönyv már a csendes misét vette alapul és ahhoz képest határozta meg az ünnepélyesebb szentmisék kereteit. A latin nyelv kötelező használata és az egységes misekönyv számos hívő számára nehézkessé tette a szentmise megértését. Az ígehirdetés vonatkozásában normává vált, hogy a homíliának arról kell szólnia, ami a szentmisén elhangzik. A reform kiemelte, hogy az áldozatot kelet felé fordulva kell bemutatni, meghatározta, hogy az ambónak kőből, lehetőség szerint

¹⁴ Jn 1,1-14

¹⁵ RATZINGER, Joseph: *The Artistic Transposition of the Faith: Theological Problems of Church Music*, in *Theology of the Liturgy: The Sacramental Foundation of Christian Existence*. Ignatius Press, San Francisco, 2014, ford. John Saward és Kenneth Baker SJ. 492. oldal.

¹⁶ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Reform*. 341-342. oldal.

márványból kell készülnie, illetve új-fent megerősítették, hogy a szentmise két szentírási szakasz hangozhat el. A pápa elrendelte azt is, hogy az oltárnak a templom minden pontjából jól láthatónak kell lennie.¹⁷

Az 1570-es misekönyv végérvényesen véget vetett a szóbeli tradíciónak, hiszen az egységesítéssel teljesen átvette a helyét az írásos, Róma által ellenőrzött misszálé használata.¹⁸

A II. Vatikáni Zsinat

Az 1570-es trienti rítus reformja XII. Piusz pápasága alatt indult el, amikor a néhai Szentatya jóváhagyta a nagyhét liturgiájának módosítását 1955-ben. A II. Vatikáni Zsinaton aztán a zsinati atyák a szentmise liturgiájának reformja mellett döntöttek, a változások a hívek aktív részvételét kívánták előmozdítani¹⁹, melyet három fontos lépésben valósítottak meg: az első a szentmise anyanyelvre való lefordítása, a második a rítus egyszerűsítése, a harmadik pedig az Eucharisztia ünneplésének lokális igényekhez való igazítása volt. Szintén jelentős változást hozott a szembe miséző oltárok megjelenése, a böjtelő

három vasárnapjának és pünkösdi nyolcadának eltörlése, valamint a jazz, a nép- és popzene liturgiában való használata. Mindezek hozzájárultak az aktivitás eszméjének félreértéséhez, az individualizáció és improvizáció elterjedéséhez.²⁰ Az olvasmányok hároméves ciklusokba rendezése azonban pozitív változást hozott, hiszen hozzájárult a Szentírás behatóbb megismeréséhez.

Összegzőként érdemes kiemelni, hogy a kezdetek óta ez volt a legátfogóbb liturgikus reform. A megújulás számos korábbi tradíciónak búcsút intett, számos aspektussal szakított. Akár pozitívként, akár negatívként értékeljük a reformot, azt nem tagadhatjuk, hogy a liturgia sajnálatos módon megosztó témájává vált napjaink egyházi életének.²¹

¹⁷ LANG: *The Roman Mass. From Early Christian Origins to Tridentine Refrom.* 343-392. oldal.

¹⁸ Uo. 391. oldal.

¹⁹ *Sacrosanctum Concilium* 19. és 21. pont https://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_const_19631204_sacrosanctum-concilium_en.html hozzáf. 2025. március 6.

²⁰ XVI. BENEDEK pápa: *Video Message of His Holiness Pope Benedict XVI for the Closing of the Fiftieth International Eucharistic Congress in Dublin.* https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/messages/pont-messages/2012/documents/hf_ben-xvi_mes_20120617_50cong-euc-dublino.html hozzáf. 2025. március 6.

Napjainkban

Témánk lezárásaként néhány mondatban térjünk ki XVI. Benedek és Ferenc pápa liturgikus témájú megnyilatkozásaira. XVI. Benedek pápa fontosnak vélte, hogy a reform negatív aspektusait visszanyesse, de ezt nem szabályozással, hanem példamutatásával szeretne volna elérni, így az általa bemutatott szentmiséken prominens szerepet kapott a Krisztus felé fordulás (hatalmas kereszt az oltáron), a latin nyelv jelentőségének növelése, valamint Krisztus testének méltó fogadása (térdre borulva, nyelvre). 2007-ben újra szélesebb körben engedélyezte az 1570-es misekönyv használatát, ezzel hosszútávon azt kívánta elérni, hogy a szentmise két formája egymást gazdagítsa.

Ferenc pápa pontifikátusának kezdetén nem foglalkozott liturgikus kérdésekkel, de azt kiemelte, hogy a reform reformjára nincsen mód, így aztán 2021-ben visszavonta elődje 2007-es rendelkezéseit. 2022-ben jelent meg a *Desiderio desideravi* című levele, amely több kérdésben is követi

XVI. Benedek tanítását²², majd a 2025-ben megjelent önéletrajzában ismét a 2021-es rendelkezésének irányvonalaival mellett érvelt²³.

XIV. Leó pápa péteri szolgálatának kezdete előtt nem írt liturgiával kapcsolatos értekezést, azonban 2024-ben egy interjúban elmondta, hogy a liturgiának gyönyörűnek kell lennie, hiszen ez is segíthet a hit megerősítésében.²⁴ Mindezt pápaként is megerősítette a keleti egyházakkal való első találkozása alkalmával.²⁵ Első pápaként bemutatott szentmiséjén XVI. Benedek pápa díszes ferulájával jelent meg. Megválasztását követően, majd székfoglaló szentmiséje után, valamint a Szent Pál-bazilikában is a hagyományos piros pápai stólában és mocétumban láthattuk Leó pápát. Mindezek jelzések lehetnek a Ferenc pápánál tradicionálisabb megközelítéshez. A kérdésre persze idővel kapunk majd választ, így bátorítok minden olvasót, hogy kísérje figyelemmel a Szentatya szentmiséit, illetve liturgikus írásait és imáival segítse Leó pápa péteri szolgálatát.

Maráz Kristóf

²¹ LANG: *A Short History of the Roman Mass*. 121. oldal.

²² Uo. 121-133. oldal.

²³ FERENC pápa: *Remény – Önéletrajz*. Kossuth Kiadó, Budapest, 2025, ford. Mester Yvonne, 266-269. oldal.

²⁴ BROWN, Laretta: What then-Cardinal Prevost told and Illinois parish about his life, Pope Francis, synodality and more. (angol nyelven) <https://www.osvnews.com/what-then-cardinal-prevost-told-an-illinois-parish-about-his-life-pope-francis-synodality-and-more/> Our Sunday Visitor, 2025. május 11. Hozzáférés: 2025. május 12.

²⁵ XIV. LEÓ pápa: Beszéd a Keleti Egyházakkal való jubileumi találkozón 2025. május 14-én. <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/speeches/2025/may/documents/20250514-giubileo-chiese-orientali.html> Hozzáférés: 2025. május 24.

BENE LAJOS:

FELVÉTELI BESZÉLGETÉS

- Jó napot kívánok!

- Üdvözlöm! Foglaljon helyet!

- Az elhelyezkedésem ügyében jöttem. Úgy tudom, itt kell jelentkezni. Bevallom, nem ilyen körülményekre számítottam! Ez az első alkalom, hogy önöknél járok.

- Semmi probléma, ne szabadkozzon! Mások is meglepődnek a kiváló körülményeken. Társaságunk mindig is arra törekedett, hogy felhasználóbarát, pozitív élményt nyújtson a jelentkezőknek. Csak a konkurencia terjeszti rólunk, hogy igénytelen, kellemetlen környezetben fogadjuk a hozzánk forduló ügyfeleket. Gondoljon csak bele! Hogy tudnánk megőrizni piacvezető pozícióunkat, ha nem igyekeznénk minden lehetséges módon kielégíteni partnereink igényeit? Mind egy is! Most sort kerítünk a felvételi beszélgetésre, aztán megkeressük azt a megoldást, amivel a legoptimálisabb élményt tudjuk önnek biztosítani.

- Budapesten születtem...

- Az életrajzát már letöltöttük a felhőből, a legtöbb adatot ismerjük. Meséljen inkább az eredményeiről! Ha jól látom, legutóbbi pozíciójában főosztályvezető-helyettes volt, pedig lehetősége lett volna a karrierje kibontakoztatására. Miért nem fogadta el az előléptetést?

- A magasabb pozíció több munkahelyi elfoglaltságot jelentett volna. Akkoriban született a gyermekem, a feleségemnek nem volt segítségé. Szerettem volna

több időt a családommal tölteni. Ilyen szempontból a lehető legrosszabb pillanatban kellett döntenem. Bíztam benne, hogy később lesz még más lehetőségem, de végül nem úgy alakult.

- Szóval a családját részesítette előnyben a karrierjével szemben?

- Akkor az tűnt jobb megoldásnak. Persze, ha tudtam volna, hogy később mi lesz, akkor egy pillanatig sem haboztam volna. Ez probléma?

- Ugyan dehogy! Mi nem egy szempont alapján ítéljük meg a jelentkezőket. Térjünk át az ingatlanokra. Ezen a téren sem tud túl sok eredményt felmutatni: az ingatlan-nyilvántartási adatok szerint egy 67 négyzetméteres panellakás és egy családi ház volt a tulajdonában. Mi volt az oka a sikertelenségnek?

- Én nem érzem sikertelenségnek! A lakást akkor vettük, amikor ifjú házaspár voltunk. Svájci frank alapú kölcsönt kellett felvennünk a banktól, amit évtizedekig törlesztettünk. Majdnem belerokkantunk. Becsületes kemény munkával sikerült kifizetni.

- Szóval kemény munkával jutott a lakáshoz. Mi a helyzet a családi házzal?

- Az örökség volt. Nagyon bonyolult, kusza viszonyok voltak. Össze is veszttem miatta a testvéremmel, pereskedtünk is. Évekig nem is beszéltünk egymással.

- Ennyire rossz volt a helyzet?

- Ennyire! De végül minden jóra fordult. Meglátogatott a kórházban, ekkor kibékültünk.

- Ne bánkódjon, mással is előfordul, hogy elérékenyül a nehéz helyzetekben! Ha már a családról beszélünk, mi a helyzet a feleségével és a gyermekével?

- Melyik feleségemmel? Gondolom benne van az életrajzomban, hogy elváltam és újránősültem. Fiam emiatt annyira megharagudott rám, hogy megszakított velem minden kapcsolatot. A kórházba sem jött el. Az unokáimat sem láthatam. Mondjuk én sem kerestem őket. Szégyelljék magukat, hogy nem kíváncsiak a nagyapjukra! Második feleségem nem sokkal a diagnózis közlése után elhagyott.

- A mi rendszerünkben csak egy feleség van rögzítve. Adminisztrációs hiba lehet, ne törődjön vele! Tehát sem a feleségével, sem a fiával nem tartotta a kapcsolatot, haragban voltak...

- Most nem tudom, melyik feleségemről beszél. Az első feleségem meglátogatott a kórházban, kölcsönösen megbocsátottunk egymásnak mindenért. A másodikkal tényleg nem tartottam a kapcsolatot.

- Meglátogatta? Miért tesz ilyet valaki? Mi a helyzet a tágabb környezetével? Szomszédokkal, a társadalommal?

- A szomszédokat csak hagyjuk! Élhetetlen, senkiházi alakok! Olyan ostobák, hogy még azt sem tudják megérteni, hogy kettőre kell zárni a lépcsőházajtót és nem egyre! Az is lehet, hogy szándékosan egyre zárják csak azért, hogy engem bosszantsanak! Azt sem értik meg, hogy a közös képviselő lop. Ezt onnan tudom, hogy a Facebookon megosztotta annak a gerinctelen, rohadék politikusnak a cikkét, pedig abban a pártban csak mocskos tolvaj gazemberek vannak. Ha nem lennének ezek a hazaárulók, akkor minden sokkal jobb lenne ebben az országban!

- Gyűlöli őket?

- Néha azt érzem, hogy megölném az összeset. Néha pedig ostobaságnak tűnik az egész. Évtizedekig gyűöltem őket. A másik oldalt, a szomszédokat, a kollégákat. Sok mindenkit. Aztán sok minden megváltozott. Gondolom tudja, hogy az onkológián feküdtem. Az szörnyű volt. Nem kívánom senkinek. Ott sok minden átértékelődik. Akkor súlytannak, értelmetlennek tűnt ez a sok ellenségeskedés.

- Vallásos lett?

- Kiskoromban templomba vittek a szüleim, de bérnálás után már nem érdekelt az egész. Első feleségemmel még templomban esküdtünk, aztán csak egyszer-egyszer mentünk el, inkább a nagyobb ünnepeken. Később már azt sem. Szóval jól tudom, hogy mi a vallásosság. Nem lettem vallásos, inkább a magam módján hiszek. Bár mindezek ellenére beszélgettem egy pappal a kórházban. Bár inkább ő beszélt, nekem akkor nem volt hozzá sok erőm. Mindezekről függetlenül inkább csak azért tűnt értelmetlennek a sok gyűlölködés, mert az onkológián rájöttem, hogy mennyi felesleges dolog töltötte ki az életemet, és ezt megbántam.

- Megbánta? Minek bánta meg? Joga van hozzá, hogy ne értsen egyet azokkal, akik csak ártani akarnak önnek és a hazának! Miért ne kívánhatná a halálukat? Ez az ön alapvető joga! Az első felesége és a fia is csak korlátozni akarták önt az önmegvalósításban. Ezt tette a testvére is! Ezt senkitől sem kell eltűrnie! Ha nem hagyja magát, akkor csak eltapossák! Biztos benne, hogy bánja?

- Most egy kicsit bizonytalan vagyok. A kórházban mindent viszonylagossá tett a fájdalom, a félelem, a szenvedés. Akkor olyan feleslegesnek tűntek ezek az ellentétek. Ennek viszont most már vége. Nem is tudom, hogy melyik érzés igazából az enyém.

- Tehát nem bánja egyértelműen. Kiváló! Akkor ezt rögzítem. A rendszer meg is adta az eredményeket. Az alsó részlegünk ötödik körén találtunk önnek egy kiváló helyet. Reményeink szerint maximálisan optimális ügyfélelégedettséget fog ott megtapasztalni. Még senki nem jött vissza panaszkodni, pedig rengetegen választották már szolgáltatásainkat.

- Bevallom, egy kicsit izgulok. Mi lesz ott a feladatom?

- Az ördögbe! Most jött egy e-mail! A cégcsoportunk alapító tulajdonosának fia küldött önnek egy úgynevezett „ajánlatot” egy másik pozícióra.

- Ez miért baj?

- Szörnyű alak! Mint látja, nálunk minden szervezetten, olajozottan, tökéletes rendben működik. A közvetlen főnökünk egy ragyogó, csodálatos alak, valóságos angyal! Minden részletről gondoskodik. Sajnos azonban nem ő a tulajdonos. A tulaj nagyjából rendben lenne, de a fia egy nagyon fura figura. Egyszer elutazott külföldre, ott összeállt mindenféle gyanús egzisztenciával. Kétes ügyekbe keveredett, még bírósági ügye is volt. Elég csúnya vége lett a dolognak. Ezután visszajött, alapított egy konkurens céget, ami azzal hirdeti magát, hogy nem hisznek az önmegvalósításban. Mekkora vicc ez az egész! Mi az, hogy nem hisz valaki az önmegvalósításban? És még reklámozzák is magukat! Ez még mind semmi! Képzelse! Ez az ember a konkurens cége megalapításakor személyesen eljött hozzánk és egy csomó partnerünket átcsábította. Botrány! Azóta szerencsére csak üzeneteket küld, amiket muszáj közölnöm, mert ez a szabály. Tehát közölnöm kell önnek, hogy van egy másik ajánlat is.

- Érdekes. Nála is felvételi beszélgetés van?

- Valami olyasmi. Ha meghallgatja az ajánlatát, és elfogadja a feltételeit, akkor hozzá is mehet, de erre nem kötelezhető. Ez az ön szabad döntése! Ha úgy dönt, hogy nem érdekli az az ostobaság, akkor elég ezt most közölnie, és már indulhat is az ötödik körbe.

- És ha szeretném meghallgatni?

- Megteheti, de ne feledje, hogy még akkor is mondhat nemet! Ne engedje, hogy értelmetlen szabályokkal korlátozzák az önmegvalósítását!

- Köszönöm a lehetőséget. Úgy döntöttem, hogy meghallgatom azt az ajánlatot is, és majd csak utána döntök.

- Ezt a másik cégnél kell intéznie. Ki kell mennie az ajtón, jobbra fordulni és szemben megtalálja. El sem lehet téveszteni. Egy szűk kapu lesz a folyosó végén. ■

A 90%-os álmom Albertfalváról

Utólag is köszönöm a kedves felkérést „Pista papától”! Való igaz, magam is az „őshonos” albertfalviak közé tartozom. Ha versenyezni lehetne abban, hogy ki tudja a legtöbbet a templomunkról, talán egy különdíjas helyen a „top 10-be” még beférek. Hat hetes koromban hoztak először e keresztlámpákkal bevilágított neogótikus csodába, s azóta figyelem apró neszeit, rezdüléseit.

A rovatban előttem szereplők igen jó pontokat érintettek. Volt szó missziókról, a testvériesség felismeréséről, éneklő egyházzal, egymás formálásáról és a közösségben való részvétel fontosságáról is. Úgy vélem, ezek csupa olyan álmok voltak, amivel igen sokan egyet tudunk érteni. Az én álmom is beleillik ebbe a sorba, de

azért egy kicsit ki is lóg közülük: hiszen már 90%-ban meg is valósult. Hadd meséljem el, miért.

Közösségi csoportok régen is voltak Albertfalván, de ez egyértelmű – egy plébániának nincs valódi közössége, ha hívei csak a misék ideje alatt találkoznak. Ha emlékeim nem csalnak, minálunk ez nem volt probléma. Kísértem nagyimat a plébániai nyugdíjasok délutánjaira, melyet akkor még közösségi ház híján a Gyékényes utcában tartottak. Szüleim az „Ősházás családcsoport” néven emlegetett közösség tagjai voltak először. Emlékszem a ministráncsoportra, amit az aktuális legidősebb fiúk vezettek mindig. Volt „Kislánykör” a ministrálásból kimaradottaknak, amit gimis és egyetemista nagylányok vezettek,

bár többen a résztvevő „kicsik” nővérei voltak. S természetesen nekik is volt egy külön csoportjuk, ami a piacvégi Reál és kocsma után a sokadik „Pont” volt Albertfalván. Rájuk kicsi koromban mindig irigykedtem, s azt reméltem, hogy ha majd én is olyan idős leszek mint ők, tagja lehetek egy ilyen közösségnek.

Mire ebbe a korba értem, már nem tudtam kikhez bekapcsolódni. A plébánia ifjúsági csoportja leszűkült a ministráns csoportra és a szalézi animatorok csoportjára – előbbire értelemszerűen, a másikba korom miatt nem tudtam csatlakozni. Ez egy csöndes, de súlyos gondja lett a plébániának. A korombeliek a kerület más plébániái ificsoportjaihoz csatlakoztak, csúnyán mondvá *szétszéledtünk*. A nyári táborokon kívül nehéz volt megfogni minket, mert úgy éreztük, nem tartozunk sehova.

Azonban a 2015-ös szentbékálai családós táborban az egyik csendespihenő alkalmával (amikor mi gyerekvigyázók is kicsit szabadabbak voltunk) odajött hozzánk beszélgetni egy mosolygós, negyvenes éveiben járó atya, hogy „ő lett kinevezve új plébánosnak, mire van a leginkább szükség a plébániának?”. Az akkori válaszuk gyümölcset élvezzük mind a mai napig, lásd az Egyházközségi Levél végén a rengeteg közösségi alkalmat, a közösségi házba bejelentkező családok közösségek sokszínűségét.

Álmom volt, hogy mindenki megtalálhassa azt a közösséget, ahova tartozónak érezheti magát. S ne csak tartozzon, hanem adjon is – saját magát, a saját talentumát.

Az elsőáldozós hittan folytatására így alakult meg, lassan 10 éve, az Alfa Junior, mely időközben átalakult a keddi és szerdai ificsoportokba (reklám helye: gyertek bátran!). Lettek Bibliaórák, elmélkedő és beszélgető alkalmak felnőttek számára is (egyetemistától a nyugdíjasokig). Közös házasságok, péntek esti táncórák, társasjáték-klubok alakultak – ez megszámlálhatatlan családok közösség születését vonta maga után.

Rendezhettünk újra farsangot kicsiknek és nagyoknak, újraéledt a Katalin-bál és a jótekonysági estek. A zenét kedvelők pedig nem csak hallgatni jöhettek, hanem aki értett hozzá, a gitáros kórusba, vagy a klaszszikus kórusba is jelentkezhetett (megint csak reklám helye: akit az éneklés talentumával áldottak meg, jelentkezzen bátran!).

Megnyithattuk a templom kapuit az imádkozásban elmerülni vágyók előtt; nem csak a mindennapos szentségimádással, hanem a külön-

böző imacsoportok, mint például a rózsafüzér társulat és a k közösségek szolgálatával. A legbátrabbak a legke-ményebb munkát is bevállalták ebben a 85 éves egytornyosban: megszer-vezték, hogy heti rendszerességgel le-gyen takarítója templomunknak, s ezek mellett minden oltárnak és szo-bornak lett örökbefogadó családja is.

Lassan a templom határain is túlmu-tatott a közösségünk: már nem csak albertfalviak, hanem kelenvölgyi, ró-zsavölgyi, budafoki, érdi és még más-honnan való ismerős arcok lettek a csoportok tagjai – így mi már *szent-mihályfalviakká* alakultunk. A lelki épülés mellett pedig a fizikai szolgá-lattételek is új formát öltöttek. Valaki a testmozgás, torna vagy futócsapat szervezésével adott a közösbe, valaki ezermesteri szolgálataival segített a csőtörést-szenvedőknek, valaki az őszi avar söprésében találta meg szol-gálatát.

Azonban tévedésekbe ne essünk. „Az aratnivaló sok, a munkás kevés.” (Mt 9,37) Bőven van még mit tennünk egymásért, a közösségünkért. Merjük megkérdezni, miben segíthetünk! Ez az a maradék 10%, ami még szerin-tem hiányzik.

Van egy bűnöm, s ezt most írásban is meggyónom – egy ideje nagyon meg-tetszett a karzat nyugalma a temp-lomtér (néha) kaotikus légkörével szemben. Innen fentről sok mindent

egész máshogy lehet látni. S bár azt hittem, idefent már csak pár utolsó karzati száalka beszerzésére lesz lehe-tőségem, egy új felfedezést is tehet-tem: teljesen más szemszögből lát-hattam a közösségünket. Például: bármelyik sorról is legyen szó, min-denhol tudunk még egy kis helyet szorítani a pár perccel később érke-zőknek. Vagy hogy néha iszapbirkó-zás üti fel fejét a gyerekek szívacsain, valaki mindig békítő féllé válik. S hogy a Miatyánk alatt sosem marad kézfogó nélkül senki.

Van viszont valaki, aki sokkal régebb-ről figyel a misén jelen levő szentmi-hályiakat. Ő pedig nem más, mint az évtizedek óta velünk levő kántor úr, Bene Balázs. A következő levélben ő fog mesélni nekünk.

Ágh Anna (Panka)

A remény zarándokai

„... igaz ember volt.” (Mt 1,19)

A mikor reménykedünk, valakiben vagy valamiben reménykedünk. Valaki megígért nekünk valamit, és amíg az be nem teljesedik, remény él bennünk.

Amikor Ferenc pápa meghirdette a szentévet, és annak mottóját, nem evilági reményre gondolt. A földi remények múltó remények, beteljesedésük is múltó örömet szerez.

Szükséges, de nem elégséges. Itt az Isten által belénk oltott reményről van szó, amit csak Ő, az Atya tud teljesíteni. És ahogy a szentévi bullájának címében is mondja Szent Pállal: „A remény nem csal meg soha.” (Róm 5,5), bízhatunk benne.

A Jóisten első ígérete után (ősevangélium Ter 3,15) folyamatosan ébren tartja és táplálja az emberekben a reményt. Népet választ magának, akiknek fokozatosan kinyilatkoztatja a megígért Megváltó személyét. Ábrahámot szemelte ki magának, mert a pogányság tengerében ő az egy igaz Istent kereste. Azt az Istent, akit nem az ember alkotott a saját képére, hanem aki az embert alkotta isteni képére.

Isten elhívta Ábrahámot otthonából, családjának köréből, és új hazát, új életet

ajánlott neki. Ő elfogadta, minden bizonyságát Istenbe vetette, és indult az ismeretlenbe. A Jóisten tovább feszegette Ábrahám hitét. Öregségére gyermeket ígért neki, ő elhitte, remélve, hogy lehetséges végre, amire oly régóta vártak, ő is, Sára is. A gyermek, Izsák megérkezett egy még nagyobb ígérettel:

„Nézz föl az égre és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket.” Majd hozzáfűzte: „Ilyen lesz a nemzetséged.” (Ter 15,5)

A legnagyobb próbatétel akkor következett, amikor az Úr Izsákot kérte áldozatul. Pokoli út lehetett fel a hegy tetejére! Izsák viszi a hátán a rózsát, amire fel kell feküdnie, ugyanúgy, mint Jézus a keresztiét. Sok minden kavaroghatott Ábrahám fejében, de egyben biztos volt: ha Isten megígérte az utódok sokaságát, akkor az úgy lesz. Hitéért és engedelmességéért meg is kapta jutalmát:

„Nagy néppé teszlek. Megáldalak és nagygyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (Ter 12,2-3)

Ez az utolsó mondat már Jézusról szól. A Jóisten először tesz ígéretet, hogy a Megváltó a választott nép fia lesz. Ezt igazolja Zakariás éneke, a Benedictus is.

Némaságában közelebb került Istenhez (ez volt az Úr célja), Mária is megérkezett, szíve alatt a Megváltóval, és első szavaiban dicséri Istent, hogy beteljesíti Ábrahámnak tett ígértét. Elérkezett az idő, az Atyaisten elküldte Fiát, hogy jóvá tegye, amit az első emberpár elrontott. Kiválasztotta Máriát édesanyjának, és Józsefet nevelőapjának.

„Férje, József igaz ember volt, ...”

(Mt 1,19)

Nem sokat tudunk Szent Józsefről, de az Írás szerint igaz ember volt.

Ahogyan az Ószövetségben Ábrahámmal, egy igaz emberrel indul a kinyilatkoztatás, úgy az Újszövetségben is egy igaz emberrel indul az újjáteremtés.

József nagyon szerette Máriát, gyönyörű házat épített a leendő családjának. Elképzelte, hogy majd születik sok kicsi Mária, és sok kicsi József.

De a Jóisten mást álmódott róla. Nem sok saját gyermeket, hanem csak egyet, az Istengyermekeket.

Ő igent mondott, elfogadta küldetését, lemondva saját álmairól. Minden bizalmát a Jóistenbe vetette, hogy majd Ő vezeti ezen a kihívásokkal teli úton. Úgy is lett.

Ábrahám és Szent József – és még sokan mások a Bibliában és a szentek között – megmutatták az igaz emberiség mibenlétét: lemondani saját elképzeléseimről, elfogadni Isten hívását, tudva, hogy az biztosan az üdvösségemre szolgál.

Remélve, hogy az Atya velem tart annak beteljesítésében. Mert ez a remény nem csupán az én javamra szolgál, hanem a közösség javára is.

Tartsunk egy kis lelkiismeretvizsgálatot: vajon hogy látnak engem az emberek? Elmondják-e rólam, hogy igaz ember vagyok? Elfogadom-e Isten hívását, és rábízom-e magam teljes mértékben? Hol tartok ezen az úton? És milyennek lát engem az Atyaisten? Beteljesítem az Ő álmát, amit rólam elképzelt?

Mickó

A templom kapuja*

Már gyakran beléptünk a templomba a kapun át, és az mindannyiszor mondott nekünk valamit. Meghallottuk-e a szavát? De hát miért is áll ott az a kapu? Talán csodálkozol, hogy ezt kérdem. Azt gondolod, a felelet éppenséggel nem nehéz: hát azért, hogy ki- és bemenjünk rajta. Ez igaz is. Ám a ki- és bemenéshez még nincs szükség kapura! Megtenné a szolgálatot egy nyílás is a falon, és ehhez elég volna egy erős deszkaajtó. Az emberek könnyen ki- és bejárhatnak rajta, olcsóbb is volna és a célnak is jobban megfelelne. De „kapu”, az bizony nem volna. A templomkapu többet akar, mint egyszerűen ilyen hétköznapi célt szolgálni: a kapunak mondanivalója van.

Figyeld csak meg, mikor átlépsz a küszöbön, mindjárt érzed: „*Én most elhagyom a külső világot, én most bemegyek.*” Kint terül el a világ, a szép világ, telve erős élettel, tevékenységgel. De van benne sok csúnya és alantas is. Valami vásári jelleg ül rajta: mindenki csak szaladgál, mindenki csak terpeszkedik benne. Nem akarjuk éppen profánnak nevezni, de van valami ebből rajta. A templom kapuján át azonban a vásártól elkülö-

* Romano GUARDINI: *Örökmécs* című könyvéből (Szent István Társulat, Budapest, 1983.) A cikk illusztrációja a vatikáni Szent Péter-bazilika szent kapuja.

nített csendes és szent belsőségbe lépünk, a szentélybe. Kétségtelen, hogy minden dolog Isten alkotása, minden az Ő ajándéka. Ő mindenütt ránk találhat. Minden dolgot úgy kell fogadnunk, amint az Isten kezéből jön, és meg kell azt szentelnünk kegyeletes lelkünkkel. És az emberek mégis mindenkor meg voltak győződve arról, hogy egyes helyek különösen is szentek, és Isten számára vannak lefoglalva.

A kapu a külső és a belső világ között áll, a piac és a szentély között, a között, ami a világhoz tartozik, és amit Istennek szentelnek. És ha valaki átlép a kapun, akkor ez így szól őhozzá: *„Hagyd kívül azt, ami nem oda való, hagyd kint azokat a gondolatokat, kívánságokat, gondokat, a kíváncsiságot, a hiúságot. Hagyj kint mindent, ami nincs megszentelve. Tisztulj meg, mert szentélybe lépsz mostan.”*

Ne lépj át sebtében a kapun! Egészen lassan kellene a kapun át bemenünk, és lelkünket kitárnunk, hogy meghalljuk, mit mond. Sőt előzőleg egy kissé meg is kellene állnunk, hogy templomba-lépésünk megtisztulás, összeszedettség legyen.

De a kapu még többet is mond. Figyeld csak meg, hogy amikor átlépsz rajta, önkénytelenül fölemeled a fejedet és szemedet. Tekinteted először a magasba szökik, majd széttekintesz, a kebel kitágul, a lélek megnő. A templom magas tere a végnélküli örökké-

valóságnak, az égnek jelképe, amelyben Isten lakik. Igaz, hogy a hegyek még magasabbak, és mérhetetlen ott kint a kéklő messzeség. De mindez nyíltan áll, nincs határolva s nincsen alakja. Ezt a teret azonban lefoglalták és elkülönítették Isten számára. Érette alakították és képezték ki ilyen szentül. Megérezzük a fölfelé törő oszlopokon, a széles, erős falakon, a magas boltozaton: igen, ez egészen különös, bensőséges módon az Isten háza, Isten lakása.

És a kapu bevezeti az embert a titokba. Azt mondja neki: *„Vesd el, ami kicsinyes, el mindazzal, ami szűk és nyugtalanító. El mindazzal, ami lenyom. Ki a mellet, fel a szemekkel, a lélek szárnyaljon szabadon! Isten temploma ez, és egyszersmind saját énednek is mása, mert te Isten élő temploma vagy, Isten temploma a tested és a lelked. Tágítsd hát ki, tedd nagygyá és szabaddá!”*

„Emeljétek fel a fejetekeket, ajtók, Táruljatok, örök kapuk:

És a dicsőség Királya bevonul”,
hangzik felénk az Írás szava.

Halld meg te is ezt a fölszólítást! Mit használnak neked a kőből és fából épült templom, ha te magad nem vagy Istennek élő temploma? Mi hasznod belőle, ha hatalmas kapu vezet abba és hatalmas ajtószárnyak tárulnak ki, de lelked templomában nem nyílik meg a kapu, és nem vonulhat be rajta a dicsőség Királya? ■

Egy rákos naplójából

A hír sokkolta, ráadásul az orvos még le is hordta:
Miért nem jött időben? Az idő ilyenkor nagyon számít!
Kérdezte, mennyi ideje van még.
Azt válaszolta, nem tudja, kérdezze meg az onkológust.
Eddig miért nem volt kíváncsi, csak most, az utolsó pillanatban.
Ez a baj mindenkivel; mindenki késve bánja a bajt.

A hír, hogy rákos vagyok, sokkolt. Jobban sokkolt, mint az orvos
bárdolatlan mondatai, otromba büntudatkeltési akciója.
Neki volt rá szüksége, hiszen annyit panaszkodtam a folyamatos
fáradtságra, ők nem vették észre idejekorán.
Megdermedt nyugalommal hallgattam végig, és azon gondolkodtam,
hogyan mondom majd el anyámnak.
Hogy mondjam el az elviselhetetlent, hogy előbb halhatok meg, mint ő.

A hír először sokkolt, de a halál tudata egy idő után megnyugvással töltött el.
Most már hivatalosan is csak átutazóban vagyok itt.
Az elkövetkezendő tetteim mintegy idézőjelbe tevődnek, nem bírnak horderővel,
nem kell izgulni, mert röpke jövőmben nem lesz nagy jelentőségük.

A hír sokkolt. Rákos vagyok. Nem tudják pontosan, hogy mennyi,
de azért van még egy-két évem.
Anyámnak ezt fogom hangsúlyozni,
van pár évem, továbbra is segítem, ahogy ő is engem.

Rákos vagyok. A kezelések elvonják a megmaradt erőmet, amit a rák eddig még nem falt fel.

Energiamorzsákon élek.

Anyám segít nekem.

A hírt hónapokon keresztül adagoltam be anyámnak. Elmismásoltam a lényegét, hogy a halál ólálkodik körülöttem.

Mindig azt mondtam, van remény,

remény az van, az van csak igazán.

A rák miatt anyámhoz öregedtem. Egymásra lettünk utalva.

Ő fogta a kezem, én szorítottam a kezét.

Gyönyörű két évünk kerekedett.

Isten országában éltünk, míg anyám a túloldalra nem költözött.

A rák ajándék is volt. Tudom.

Tudom, anyám vár a túloldalon.

Zilay Hajnal

A remény zarándoklata

Egyházközségi zarándoklat Máriaremetére 2025. szeptember 20-án

Szeretettel hívunk benneteket zarándoklatra! Ferenc pápa a „*Spes non confundit*” kezdetű bullában meghirdette az idei jubileumi szentévet, amelyen a remény zarándoklata hív minden embert. Ezért teljes bűcsút engedélyezett mindazok számára, akik a megfelelő feltételek mellett a kijelölt szent helyeken, kapukon átlépve imádkoznak az idei jubileumi szentévben. A Szentatya rendelkezésének megfelelően a szentévi teljes bűcsú elnyerésének feltételei az alábbiak: megfelelő ideig szentségimádás és elmélkedés, melyet Miatyánkkal és Hitvallással fejezünk be, továbbá valamilyen imádság vagy fohász a Szűzanyához.

A bűcsú elnyerésének helye minden székesegyház és társszékesegyház, vagyis az esztergomi és budapesti bazilikák is, továbbá minden kisebb bazilika (*basilica minor*), így a máriaremetei kegytemplom is.

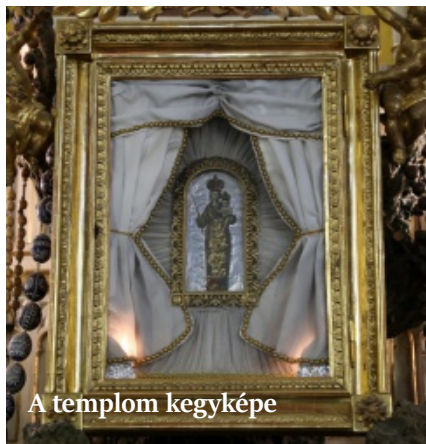
2025. szeptember 20-án szombaton reggel 7.30-kor egész napos gyalogos zarándoklatra indulunk a templom elől, Zoli atya vezetésével. A cél a máriaremetei kegytemplom. Az odáig vezető 22 kilométeres út sokaknak talán ijesztőnek tűnik, de egyébként minimális kondícióval teljesíthető. Útközben 3 nagyobb pihenőt tartunk. A tempó sem a teljesítménytúrázókhöz, hanem az alkalmi kirándulók

igényeihez fog igazodni. Sok helyen lesz vízvételi lehetőség, elemőzsiát azonban magunknak kell hoznunk. Zoli atya lelkivezetésével elmélkedésekkel, imádsággal, elmélyüléssel fogjuk végigjárni utunkat, hogy ne csak egy egyszerű kirándulás, hanem valódi lelki utazás legyen számunkra.

Azokra is gondoltunk, akik egészségi állapotuk vagy családi körülményeik miatt nem tudják végiggyalogolni a teljes távot. Ők délután 16.30-kor az 56-os villamos hűvösvölgyi végállomásánál csatlakozhatnak a zarándoklathoz, hogy az utolsó 3 kilométert közösen megtéve beléphessünk a máriaremetei kegytemplom kapuján. Itt együtt veszünk részt a 18 órakor kezdődő szentmisén.

Ezek voltak a gyakorlati tudnivalók. És miért a REMÉNY ZARÁNDOKLATA? Ferenc pápa szavai adnak választ a kérdésre:

„Mindenki remél. Minden ember szívében ott él a remény mint jóra irányuló vágy és várakozás, bár nem tudjuk, mit hoz a holnap. A jövő kiszámíthatatlansága azonban olykor ellentétes érzelmek ébreszt: a bizalomtól a félelemig, a derűtől a csüggedésig, a bizonyosságtól a kétkedésig. Gyakran találkozunk letört emberekkel, akik kétkedve és borúlátóan tekintenek a jövőbe, mintha semmi sem tudná boldoggá tenni őket. Legyen a jubileum a remény feléleszté-

A templom kegyképe

sének alkalma mindenki számára! Isten igéje segít, hogy okot találjunk rá.” „A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélek által Isten szeretete kiáradt szívünkbe” „A remény ugyanis abból a szeretetből születik és azon a szereteten alapul, amely Jézusnak a kereszten átszúrt szívéből fakad.” „Az útra kelés sajátos jellemzője azoknak, akik az élet értelmét keresik. A gyalogos zarándoklat sokat segít az elcsöndesedés, a fáradozás, a lényegre törekvés értékének újra felfedezésében. A remény zarándokai is régi és új utakat fognak bejárni, hogy mélyen megtapasztalják a jubileum élményét.”

Kedves Testvérek! Igen nagy szeretettel hívunk benneteket erre a zarándoklatra!

Legyünk együtt a Remény zarándokai!

Bene Lajos

Az első szentáldozásom 80 évvel ezelőtt Albertfalván

Az előzmények: édesapámat 1944-ben behívták katonának. Mielőtt elment, úgy rendelkezett, mi ketten édesanyámmal az albertfalvi házunkból költözzünk fel a Budai Várba bátyjához, mert ott nagyobb

biztonságban leszünk. Mi, akaratának megfelelően felköltöztünk a Lovas út egyik házába, így Budapest, illetve a Vár ostromát ott éltük át egy valóban biztonságos óvóhelyen.

Miután a harcok Budapesten '45 február 13-án befejeződtek, egy-két hétre rá hazaköltöztünk Albertfalvára. Megdöbbenően tapasztaltuk, hogy házunk feltörve, kifosztva áll. Mindenünket elvitték, az üres ház tárva-nyitva volt. A szomszédok részemre – akkor 8 éves voltam – szálást adtak. Édesanyámra várt a feladat, hogy valamilyen bútort kerítsen. Innen-onnan akadt előbb-utóbb szék, asztal és ágy is, mire édesapám április elején – többszöri szökéssel, ügyesen – visszatért a háborúból.

Közben az albertfalvi iskolában a tanítás is megkezdődött és mint a második osztályról szóló bizonyítványom is tanúsítja – nem lettem évvesztes. A szorgalom- és a magatartásjegy után következett a hit- és erkölcsstan tantárgy, melyet Teész Imre atya tanított nekünk és egyúttal ő készített elő az első szentáldozásra is.

Az itt látható emléklap tanúsítja, hogy erre 1945. június 3-án került sor. Az emléklapot, mint a jobb alsó sarokban halványan látható, Dorosz-lai Béla esperes, albertfalvi plébános úr írta alá. (Ő 1955-ig volt plébánosunk, és 1961-ben hunyt el.)

A nehéz körülmények ellenére édesanyám egy nagyon szép kis ruhát varrt nekem. Az anyaga szép fényes fehér vászon volt. Az eredete is igen rejtélyes – ha jól emlékszem, édesanyám ejtőernyővászonból szabta ki nekem. Már nem is tudom, hogy a fehér vászoncipőre hol tett szert. A fehér ruhám aztán később fiatalabb leányunokatestvéreimnek is jó szolgálatot tett. Az itt közölt fényképet a budafoki Papp László fotótermében készítették.

Ma már az akkori körülmények, nehézségek számomra hihetetlennek tűnnek. Ugyanígy a háborúról szóló beszámolók is csak azoknak mondanak sokat, akik – mint én és hozzátartozóim – túléltek mindazt.

A régi emléket papírra vetette:

Tajtiné Kántor Valéria

Üteg helyén emlékmű

2024. októberében, az albertfalvi 1956-os emlékkőnél tartott ünnepségen Újbuda önkormányzatának képviselőjében jelen volt dr. László Imre polgármester úr, Erhardt Attila alpolgármester úr és Görög András képviselő úr. Dr. Máté Róbert, az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület elnöke, az ünnepség kezdete előtt felvetette az emlékkő helyett egy új és méltóbb emlékmű felállításának gondolatát. A polgármesteri vezetés nem zárkózott el az elnök úr javaslatáról szóló párbeszédétől.

Jövőre lesz az 1956-os forradalmunk hetvenedik évfordulója. Az addig rendelkezésre álló idő lehetőséget ad egy új albertfalvi emlékmű megvalósítására. Ennek kiindulópontja egy megfelelő előzetes tervezet, majd egy megvalósíthatósági terv elkészítése. Az előzetes tervezet megalkotására Keresztfalvi Imre iparművész és Tagyi Virág tájépítésszt ötletgazdákként kérte föl dr. Máté Róbert elnök úr.

Az albertfalvi emlékkő elhelyezésekor két fontos dolog vezérelte az emlékkövet állítókat.

1. Az egyik, hogy a Savoya Park épülettömbje mögötti terület egyik részén volt Albertfalva második temetője.

2. Ennek a temetőnek a végében foglalt el állást 1956 októberében egy kis harcos csoport, egy ágyúval és annak katonai és felkelő kihasználó személyzetével. Ez az üteg a szovjet harckocsik felvonulását nehezítette. Ez volt az emlékkő állítóinak másik indoka az emlékkő helyének kiválasztásakor.

Az új emlékmű helyszínének kiválasztásakor a tervezőknek magukéva kell tenniük az emlékkövet állítók előbbiekben ismertetett megfontolásait is. Az előzetes helyzetfelmérést követő nagyvonalú javaslatokban ezek fellelhetők az alábbiak szerint:

A terület rendezésére készülő koncepció fókuszpontjába az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékműve kerül.

Az '56-os emlékmű számára kitisztított területet a Kőtár és a Hunyadi János út sarkára tervezték. A fényviszonyokat, a növénytelepítést is figyelembe véve, illetve a láthatóságot, a megközelítést és a költséghatékonyságot tekintve is ez tűnik a legideálisabbnak.

Az emlékmű kiemelése a közvetlen környezetének élőkiültetéssel és virágzó törpecserjékkel való (például

Alaptérkép forrása: <https://terinfo.ujbuda.hu/>

1. számú ábra: Albertfalva második, felhagyott temetőjének területe

piros virágú törperózsa) telepítésével történik.

A területrendezés lehatárolása az **1. számú ábrán** látható módon a feltöltések mentén lenne. Előkészítése a sűrű növényzettel benőtt terület megnyitásával; növényzetének rendbetételével és tereprendezéssel javasolt. A felhagyott temető síremlék maradványai és az évek alatt kinövekedett fák és bokrok sajátos látványát hivatott megtartani egy kanyargós sétaút. Ez a terület északi részén a régi temető emléktáblájától indul, amely a **2. számú ábrán** megjelölt

módon visszaér az '56-os emlékműhöz, illetve egy ugyanonnan induló, közvetlenül az emlékműhöz érkező, a II. világháború Albertfalva hősi halottainak emléktábláját érintő út is lenne. Így három megközelítési lehetőség van a Kőtár úti gyalogos átkelőhelytől induló úttal együtt.

Az 1956-os emlékmű felülnézetét és közvetlen környezetének kialakítását a **2. számú ábra** szemlélteti.

Az emlékmű üvegbetonból – Litracon pXL-ből – és hagyományos betonból készülné. Az üvegbeton pixeles változata kiváló megvilágítási lehetőségeket

kel rendelkezik. Ezek művészi hatású alkalmazásához további részletes tervezés és modellezés szükséges.

Az emlékmű délkeleti oldalán egy bronzból készült dombormű mutatja be a forradalom napjaiban, az albertfalvi temetőnél tevékenykedő katonák és felkelők együttműködését. A dombormű vázlata a **3. számú ábrán** látható.

Az albertfalvi áldozatok nevei az emlékmű északkeleti oldalán elhelyezett mészkő-, vagy márványtáblán kapnak helyet.

A régi temető és a II. világháborús hősök emléktábláit hordozó alkotások az emlékművével megegyező anyagból, szintén pixelbeton + beton + mészkő/márvány alkalmazásával készülnek.

A részletes látványtervhez, illetve a megfelelő léptékű modellalkotáshoz még többszöri helyszíni szemle és egyeztetés szükséges.

A felhagyott második albertfalvi temető területének méltó megőrzését az Auchan, a Savoya Park területének adásvételi szerződésében vállalta, és

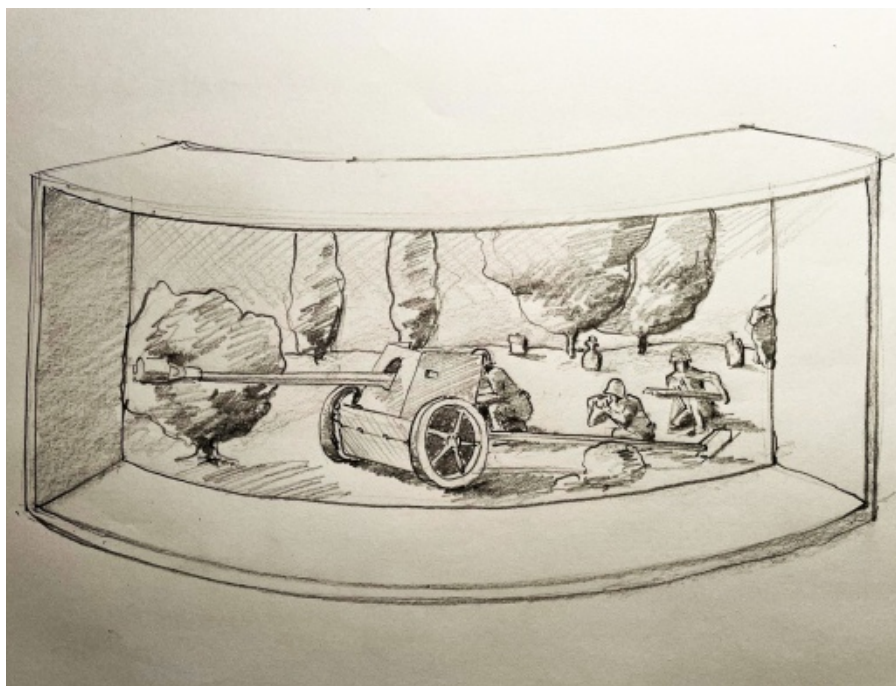

2. számú ábra: Albertfalva második, felhagyott temető területének ligetszerű kialakítása

ezt a vállalását teljesítette. A régi temető zöld tömbje jelzi, hogy ott a természet kis darabja tisztelettel szolgálja azokat az albertfalviakat, akiket ezen a területen helyeztek örök nyugalomba.

Valószínűsíthető, hogy megfelelő tárgyalásokkal az Auchan hozzájárulását adná a régi temető ligetszerű kialakításához, és az új emlékmű elhelyezéséhez.

dr. Bató András

3. számú ábra: 1956-os emlékmű bronz dombormű vázlata

BARÁTAIMNAK MONDALAK TITEKET...

(JN 15,15)

Az idei közösségi napunk előkészítésében már egy jól összehozott csapat dolgozott, az egyetlen újonc Kanczler Réka volt, akit magam mellé vettem segítőnek fiatalítás okán. Gyorsan és talpraesetten belesimult a szolgálatba. Mindenki tudta a dolgát, ki a regisztrációt, más a padok szállítását intézte, megint mások főztek, mosogattak, a gyerekekre ügyeltek, illetve a hangosítást intézték, vagy a zenei szolgálatban vettek részt. Isten fizesse meg nekik!

Henrik atya a barátságról tanított, arról, hogy Jézus barátaiként tekint ránk, mert tudtukra adta mindazt, amit az Atyától, az Atyáról tudnunk kell. Arról, hogy ezt az „isteni barátságot” egymás felé közvetítenünk kell. A kiscsoportos beszélgetés ennek a hogyanjáról szólt. Istennek hála, sok csoportban szóba került a közösségépítő szolgálat, hiszen akkor működik jól a közösség, ha mindannyian beletesszük magunkat, és nemcsak kivenni szeretnénk belőle.

A szentségi Jézus egész nap velünk volt a közösségi házban, majd a templomban. A nap megkoronázása az esti szentmise volt. Isten kegyelmének hála, bőségesen jutott táplálék testnek, léleknek egyaránt. A nap hangulatát a leírásnál jobban közvetítik a képek.

Mickó

Közös(s)égi találkozások

„Igent mondok” 2025

„Ne feledd, hogy mindent, ami történik veled,
Isten beépíti a szeretetébe!” (mottónk)

Albertfalvi női csapatként mi ezt megéltük, ahogy Krisztus szeretetében egységgé formálódtunk. Így születtek meg a tanúságtételek, amit szeretettel osztunk meg veletek.

Idén másodszor vettem részt ezen a lelkigyakorlaton. Eleinte hezitáltam, nem szeretek úgy elkezdni valamit, hogy nem vagyok benne biztos, hogy lelkiismeretesen, végig oda tudom tenni magam. A kezdés előtti utolsó 1-2 napban még többen is személyesen invitáltak. Ekkor arra jutottam, hogy ha az Úr valóban szeretné, akkor „Igen”-t mondok, a többi az Ő dolga.

Ez azért vicces, mert volt egy alkalom (személyes találkozó a plébániai csoporttal), amikor teljesen kilátástalan volt, hogy a gyerekeinket este rá tudom bízni valakire. Nagymamáknak nem volt jó, férjemnek elhúzódott a munkája... Az utolsó pillanatban felhívtam az egyik húgomat, és simán vállalta a beugrást, „Igen”-t mondott ő is! Ez az egész azért volt fontos számomra, mert megtapasztalhattam, hogy ha teljesen az Úrra tudok bízni valamit, és amit lehet megteszek, a többi már nem rajtam múlik, mert az utolsónak hitt pillanatban is meg tud oldódni valami általa.

Hálásan köszönöm a napi igéket és kérdéseket is! Külön jó volt végiggondolni életem eddigi „igen”-jeit, ahol a részletek ismerete nélkül, Istenre hagyatkozva bátran – vagy kevésbé bátran – de „igen”-t tudtam mondani!

Nekem sokszor örömet szerzett, amikor a napi szentírási részekkel egybeesett az olvasott rész.

Réka

Nagyon hálás vagyok a sokadik alkalommal is megszervezett lelkigyakorlatért, Isten fizesse meg a munkátokat! Sokat adott a mindennapi elmélkedés és a személyes tanúságtételek. A legjobban azonban a szentlelkos hét tetszett! Már az első nap megragadta a szívemet az a gondolat, hogy a Szentlélek rendezkedik bennem! Olyan csodálatos ezt tudnom! Köszönöm, hogy közelebb kerülhettem lelkem Lelkéhez ezáltal a mondat által is!

Bibi

Köszönöm az *Igent mondok* lelkigyakorlat megszervezését. Tetszett a na-

pi imák sokoldalúsága, mert hol a bibliai részlet, hol a tanúságtétel, hol a zene, hol a kérdés érintett meg és adott aznapra imádkozni és hordozni valót. Még inkább ráébresztettek az imák arra, hogy mennyi mindent kaptam ajándékba az Úrtól. Különösen hálás vagyok azért, hogy minden nap misén imádkoztak értünk. Egy dallal mondanék köszönetet és kérek áldást Önökre és a munkájukra: "Burn Like a Star" a Rend Collective-től.

Éva

Mérhetetlen hálával tartozom a nővéreknek, hogy létrehozták ezt az *Igent mondok* hónapos lelkigyakorlatot. Rengeteg ajándékot kaptam. Még szorosabbra fűzte a Jézussal való kapcsolatomat, megerősítette a hitemet, hogy Isten gyermeke vagyok, és hogy egyre inkább képes vagyok és leszek ezt szóban és tettekben is kinyilvánítani másoknak. Örülök, hogy részt vettem ebben a lelkigyakorlatban, és várom a folytatást jövőre.

Hajni

Hálás vagyok a nővérekért, akik újra megszervezték ezt a lelkigyakorlatot. Hálás vagyok Zsuzsiért, aki összehozta az albertfalvai csapatot. Hálás vagyok a nőtársaimért, akikkel együtt csináltam végig ezt az egy hónapot.

És főleg hálás vagyok neked, Uram, mert bár vonakodva vettem részt a

jelenléti alkalmakon, mégis olyan kegyelmeket adtál, amit sosem feledek, és amibe mindig beleborzong a lelkem. Áldd meg, kérlek, mindazokat az embereket, akik igent mondtak, és add, hogy ez így is maradjon jövő májusig!

Julcsi

Csak egy kör! De kétszer...

Mi, hájégetők beszámolója a XIX. Ultrabalaton versenyről

Idén immáron harmadszorra is elindult plébániák futócsapata, a *Mi, hájégetők* a Balatont körbefutó Ultrabalaton versenyen. Ráadásul emeltük a tétet, egy csapat helyett rögtön kettőt neveztünk be. Virággal, mint csapatfelelősök így megtanultuk, hogy a versenyre nem csak futással, hanem kötélidegekkel is készülnünk kell. Ugyanis akik eddig tartalék futók vagy biciklis kísérők voltak, most első vonalas futók lettek, így, ha bárki le-sérült vagy kísérőre volt szükségünk, bajban voltunk, kit szólítsunk meg. Eleinte többféle taktikánk volt, házastársakat, gyerekkori barátokat és ba-

rátnőket, vagy éppen a tekerni már tudó iskolás gyerekeket szerveztük be, de ahogy közeledett a verseny, egyre nehezebb volt tartalék embert találni. Húsvét előtt számomra annyira kilátástalannak tűnt a helyzet, hogy végül jobb ötlet hiányában beültem a szentségimádásra (tipikus keresztény, ugye?). Néztük egymást az Oltáriszentséggel és csak annyit tudtam mondani: rendben, nekem már nincs több ötletem, Uram, most már te küldj nekem biciklist. És küldött! Még aznap Pályi Andris írt, hogy ne aggódjak, a sógora el tudja őt kísérni az éjfél szakszon, Csoboth Ákos pe-

dig Međugorjából hazaérve csatlakozott hozzánk. Merza Józsi és Domonkos pedig egyenesen azt is vállalta, hogy kis időeltolódással, de mindkét csapatot kísérgíti! A kegyelem pedig itt még nem ért véget, szombat reggel még szakadó esőben osztottam ki a rajtszámokat, de abban a pillanatban ahogy Judit és Abigél odaérintette a stafétát a csipogóhoz, az eső elállt és még a nap is kisütött. Ezúton köszönjük minden résztvevő családjának, hogy ennyi türelemmel, imával, autóval, szállással (külön köszönet fő szponzorunknak, a Csöppháznak!), gyerekvigyázással támogatott minket! Ti vagytok az igazi bázisunk, akik nélkül ez a futás sosem sikerült volna! Ami pedig a közösségünk új díszpolgárait, Szilvit, Nórát, Esztert és Szilárdot, Andrist, Pétert és Csongort illeti, nagyon a szívünkbe zártunk titeket és bármikor erre jártok Albertfalván, mindig szívesen látunk benneteket!

Cikkelyné Ágh Nóri

Az UB minden évben olyan számomra, mint egy jó nyaralás. Sokáig szervezzük, tervezzük, készülünk rá. Ott lenni izgalmas, érdekes, kihívásokkal teli aktív pihenés (bár idén 3 napig pihentem ki :)). És mikor vége, hiányérzetem van. Persze mindezek alapja a szuper csapat(munka). :) Minden nehézség ellenére már most várom a következőt!

Mátyási-Bogyai Virág

Életem első Ultrabalatonja volt, csapatban! Ami nagyon jó, mert szeretek csapatban futni, hiszen itt egymásért, a többiekért futunk. Heti 3 futással készültem, nagyon izgultam, hiszen nem szerettem volna, hogy a csapat miattam kerüljön hátrányba. Este futottam, 9 óra előtt kaptam meg a váltást, Balatonfenyves nyugat - Fonyódliget útvonalon. Gondoltam, fő a biztonság, így három lámpa is volt rajtam! Úgy éreztem, hogy Fonyódig egész jó tempóban haladtam. Utána egy kicsit elfáradtam, de a csapattársak, és a kerékpáros kísérő, Ágh Anna biztatása, és hogy az anyukám és a nővérem eljött szurkolni, nagy kegyelem volt. A célhoz közeledve hallottam Nóri biztatását, fáradtan, de boldogan adtam át a váltást. Köszönöm a csapatnak, hogy itt lehettem, a kísérőnek az odaadó munkát! Egy csomó mindent természetesnek vesszünk, pedig nem az. A futás kegyelem és ajándék! Légy hálás érte! Remélem, jövőre is a csapat tagja lehetek. Hála és dicsőség Istennek!

Puska Katalin

Jó volt az idei UB is, nekem ez már a 3. volt és idén is két szakaszt vállaltam. Miután elstartoltak a csapatok, rögtön egy közös ebédrel indítottunk azokkal, akik éppen nem futottak és a közelben voltak. Sokat beszélgettünk a kocsiban azzal, akit épp szállítottunk, a váltópontoknál, illetve én futás közben is a bringás kísérőmmel –

Bogival és Nórival (Szilvás Nóra). Célba érkezés után szintén egy közös ebéddel zártunk. Két csapat, közös rajt, rengeteg kitarató futó és még a célba érkezés is szinte egyszerre sikerült! :)

Komoróczy Andris

Andrissal ellentétben én első bálózó voltam. Mostanában inkább gyalogolok, de Virág és Andris meggyőztek, hogy vállaljak egy kis szakaszt... Vállaltam, ami aztán a sok kieső ember helyett hosszabb lett... Készülődés közben kedvenc dicsőítő dalom részlete járt a fejemben: „vigyél tovább, mint a lábam tudna menni...” Izgultam nagyon, hogy fogom-e bírni, elég ciki, ha miattam belassul a csapat... Az egyeztető találkozók alkalmával csak lestem, hogyan szerveződnek a fuvarok, szállások... végül a káosznak tűnő állapotból Selmeci Viktor táblázata és térképe vezetett ki minket. A startnál ömlött az eső, de a Jóisten kegyes volt, hamar kisütött a nap és ebéd közben megszáradtak a cipőink is.

Aztán futás közben minden izgulás elszállt, ráadásul csodás szakaszon, naplementében futhattam Vonyarcvashegy kelettől Keszthely nyugatig. Érdekes volt, hogy alig éreztem a fáradtságot, és még gyorsabb is voltam önmagamhoz képest. Sokan előztek meg, de szinte mindenkinek volt egy bátorító „hajrá” buzdítása. Két csodás

bringás kísérőm is volt – Bogi és Nóri – akik figyeltek rám, itattak, bíztattak, :) szerintem nekik is köszönhettem, hogy gyorsabb lettem, mint itthon a magányos kocogásaimkor.

Nagyon jó hangulat volt végig, ahogy készülődtünk és állomásról állomásra mentünk, fuvaroztunk, szurkoltunk, izgultunk. Igazi csapatépítő erőpróba ez. Nekünk igazi kis családi projekt lett, mert Ákos fiunk bringás kísérő volt a starttól Ábrahámhegyig, illetve sógornőmet – Szilvit – is hívtuk egy szakaszra. Ő az egyeztetésekkor ismerkedett meg a csapattal, de mindenki nyitott szívvel fogadta. Miks Imiék vendégül látták, Hamada Kati hajnalban fuvarozta, mert neki a Balaton másik vége jutott kora hajnalban, ami igazi kihívás. Itt idézném az ő gondolatait: *„Köszönöm mindenkinek a sok kedvességet, figyelmességet és a befogadást. A közösségetek egy család, hálás vagyok, hogy veletek élhettem át ezt a kalandot. :)”*

Köszönjük ezt a csodás élményt, jó volt a részese lenni! Köszönjük Virágnak és Nórinak a szervezés fáradságait! Hálások vagyunk, dicsőség az Úrnak!

Komoróczy-Németh Évi

Bár először tartottam kicsit a hosszabb távú – (és bocsi futók, tudom, hogy életetek egyik legszupe-rebb futótávját teljesítettétek!) és lassú – biciklizéstől, de végül is pi-

hentető fáradtságot éreztem a végén. Aki esetleg ezt nem értené: érzed az izmaid, álmos is vagy talán, de örülsz neki. :) Miután pedig elvégezted a maratoni szakaszod, 3 óriási dolgot nyertél: bizonyítékot a benned rejlő erőről, tiszteletet a többiektől, s természetesen banánt. Egyes számú tanulság: a napfelkelte valóban gyönyörű, ahogy a Balaton vizén megcsillan; a nádiposztáták éneke a partisás suhogásával vegyítve az egyik legszebb nóta a Fehérvári úthoz szokott fülnek... de hogy jövőre télikabátot is kell vinnem, ezt biztosan megtanultam!

Ágh Anna

Idén második alkalommal vettem részt az Ultrabalaton futóversenyben. Nagy izgalommal kezdtünk neki a felkészülésnek és szervezésnek. Nem volt minden zökkenőmentes, de elmondhatjuk, hogy az előkészületek és a verseny ideje alatt az Úristen a tengerén hordozott minket. A rajt napján esett az eső, hűvös, szeles idő volt. De a rajtunk pillanatában az eső elállt. Az esőfelhők szakadozni kezdtek, kisütött a nap és pár perc alatt felmelegedett a levegő. Futóink és kísérőik sérülés nélkül teljesítették a vállalt szakaszokat. Váltásaink pontosak és kiszámíthatóak voltak. Nappal és éjszaka is javítottunk a tervezett időn-

kön és végül 21 óra 7 perc alatt értünk célba. Ennyi idő alatt sok probléma felmerülhetett volna, de nem történt semmi. Egyik csapattunknál sem. Hiszen idén Albertfalváról 2 csapat is teljesítette a balatoni kört. Azon kívül, hogy minden rendben ment, a kis közösségünkben is éreztem Isten jelenlétét. Abban, hogy mindenki a másik segítségére volt. Abban, hogy folyamatosan figyeltünk egymásra. Abban, hogy ha szükség volt valamire, azonnal megoldottuk. Szállást kaptunk, csomagokat és bicikliket szállítottunk, fuvaroztuk a csapattagokat. Drukkoltunk egymásnak, bíztattuk a másikat, kísértük a társainkat két vagy több keréken egyaránt. Sokat nevettünk, izzadtunk, de az biztos, hogy MEGÉRTÉ!

Jövőre újra belevágunk! Hajrá, Mi, hájégetők!

Kovács-Rokolya Bogi

Tavaly megfogadtam, hogy idén aludni is fogok a verseny alatt, de nem sikerült. Na majd jövőre! :)

Bagó Bálint

Ministránsavatás

Május 18-án 16 fiú ígéretet tett a teljes templomi közösség színe előtt, hogy az Úr Jézust szívvel-lélekkel szolgálják, és a szentmiséken testben-lélekben rá figyelnek. Ez az ígéret a ministránsavatás részeként hangzott el, amiről Henrik atya viccesen azt mondta, hogy nagyobb feneket kerítünk neki, mint Leó pápa beiktatási szentmiséjének, amivel pont egy időben volt. Szerintem viszont meg kell adni a módját az elköteleződés lépcsőfokainak, amin ilyen fontos ígéretek hangzanak el.

Lehet, hogy ezek a fiúk most még nem értik teljesen, mit jelent Jézust teljes szívből szolgálni. Ha őszinték

vagyunk magunkhoz, még nekünk, felnőtteknek is nehézséget jelent a szentmiséken végig testben-lélekben Jézusra figyelni. Azt viszont biztosan látom, hogy megvan bennük minden, amire az Úrnak szüksége van ahhoz, hogy olyan emberekké tegye őket, akiknek a szívében ez az ígéret egyszer majd kihajt, és gyönyörű gyümölcsöket hoz: nyitott a szívük és őszinte vágy van bennük, hogy az ol-tár körül legyenek. Ennyi pont elég ahhoz, hogy ez a kis szertartás valódi lépést jelentsen számukra a Jézussal való barátságukban.

Schwarczkopf Bálint
ministránsvezető

Tavaszi táborunk

Május utolsó hétvégéjén Esztergomba indultunk a IV. Béla király cserkészcsapattal, kicsikkel és nagyokkal egy fergeteges portyázásra. Pénteken kis esőben sétáltunk együtt a vasútállomástól az iskoláig, de útközben mindenki vidáman beszélgetett a löncshúsról, ami, mire a szállásra értünk, legtöbbeknek világos lett, hogy mi is az pontosan. Az este közös vacsorával, a másnapra való ismétléssel és hosszas esti meséssel telt.

Szombaton délelőtt a próbázás során, ahol mindenki az egész évi cserkész-tudásáról adott számot, olyan érdekes információkra is fény derült, hogy pont Esztergomban van eltemetve a csapatunk névadója, és hogy ahonnan éppen a Duna túloldalára nézünk, már látható is Magyarország egyik szomszédos országa, Szlovákia.

A pizza-ebéd előtt még belefért egy kis városismereti játék, amiben minden űrs lelkesen részt vett és rengeteg kép készült. A délután szintén egy kis próbázással, játékkal és népdal-talással telt, majd este a vacsora után egy közös lelkiösvénnyel zártuk a tartalmas napot.

Másnap reggel az összekelés után közösen mentünk szentmisére, ahol a Farkas űrs egyik tagja, Balázs, különleges feladatot kapott, ugyanis az Egyház kérdéseinkre adott rengeteg választ kellett – jelképesen – a kezében tartania. Ezután a szülőkkel együtt visszatértünk az iskolába és kicsik és nagyok megkapták a teljesített próbák szerinti nyakkendőket és jelvényeket. Végül sok-sok logikázás után mindenki autóval mehetett haza és pihenhetett ki a hétvége eseményeit.

Doroszlai Bernadett

Csillagtábor 2025

Idén nyár végén a Csillagtábor újra megrendezésre kerül, a már-már hagyományosnak mondható „nyár utolsó hetében”. Ez a pár sor egy kis ajánló azoknak, akik még nem vettek részt rajta, vagy esetleg hallottak róla, de még nem vették rá magukat, hogy eljöjjenek. De azokhoz a szülőkhöz is szölok, akik szeretnék gyermeküket egy jókedvű, vidám, hitre és játékra épülő táborba beírni.

Pár szó rólunk: a Csillagtábor már közel 20 éve, minden évben meg van tartva, jellemzően 80-100 fős létszámmal. A tábor ötnapos, hétfőtől péntekig tart, és napközis. A gyerekekkel minden reggel 7:30-tól 8:00-ig szoktunk gyülekezni a Don Bosco iskola udvarán, közben kis rövid játékokkal, focival, tánccal vagy más programmal üjtük el az időt. Délután pedig elköszönünk egymástól egy közös imádkozás, gondolatok és éneklés után.

Szeretünk a hagyományokra építeni, ezek közül felsorolnék párat: minden évben a gyerekeket korcsoportok szerint csapatokba osztjuk, akikkel egész héten pontgyűjtés a cél, a hét végén pedig értékes jutalom üti a csapatok markát. Különböző helyszíneken szokott zajlani a tábor, úgymint a Margitsziget, Martonvásár, Kopaszi-gát,

néhány új helyszín, vagy épp az iskolaudvar. Színesebbnél színesebb programok övezik a hetünket, mint az akadályversenyek, számháború, vizes nap, 1 perc és nyersz, sport vagy épp kézműves foglalkozások. A tábor célja, hogy mi, animátorok, minél több időt töltsünk a gyerekekkel mind a játékokban, mind a csoportos beszélgetésekben az egész tábor alatt.

A táborba a 7 és 15 év közötti gyerekeket várjuk sok szeretettel. A nagyoknak nem kell megijedni a nagyorkülönbségtől. Egyrészt a csapatokat két részre: kicsikre (7-9) és nagyokra (10-12) szoktuk bontani, valamint pár éve indítottunk egy „Vándorcsillag” csoportot, ahol a 13 év felettieknek általában kedden és csütörtökön külön, a korukhoz illő programokat szervezünk.

A tábor pontos időpontja: augusztus 25-29., helyszín: a Don Bosco iskola. Jelentkezni várhatóan július elején, a plébánia honlapján lehet, és el fogjuk küldeni a levelező listákra is az infókat. Remélem, rövid kis kedvcsinálommal sokan kedvet kaptak a táborhoz és találkozunk majd velük is nyár végén!

Vas Márton

Egy nem szokványos Savio-nap

A Savio-napot minden évben izgatottan várják a diákok. Idén május hatodikán volt, Savio Domonkos emléknapján. Az első három óra meg volt tartva, de a többi elmaradt, aminek mindannyian nagyon örültünk. 11 órakor átmentünk a templomba, és részt vettünk egy szentmisén, amit Béla atya tartott, aki hét évig tanított az iskolánkban szalézi szerzetesként, és most örömmel látogatott meg minket. Ezután Laci bácsi, az igazgató elkezdte felolvasni a díjazottak jellemzését. Egymás között sugdolózva találgattuk, hogy vajon kik lesznek azok. Én különösen izgatott voltam, mert idén a jelöltek közé kerültem. Végül harmadmagammal meg is kaptam a Savio-díjat, aminek a húgom és én is nagyon örültünk.

Nekünk ez a nap még egy különlegességgel szolgált, ugyanis a családkunk ajándékozott az iskolának egy Don Bosco-ruhaerekljét, amit aznap

adtak át ünnepélyesen. Az ereklje úgy került a családkunkhoz, hogy az anyukánk nagybátyja, Vér László megörökölte nagynénjétől, Belle Évától, aki Sacre Coeur nővér volt Bécsben. Az erekljéről tudni kell, hogy a kis lap hátulján, amire ragasztva van, egy ima olvasható magyarul. Az elején pedig a következő felirat látható: EX INDUMENTIS BEATI JOANNIS BOSCO. Az „*indumentis*” ruhát jelent, a „*beati*” pedig boldogot. Ebből kiderül, hogy az ereklje abból az időből van, mikor Don Bosco még csak boldog volt, szent nem (1931-ből). A kis kiállítás körül megtekinthető még Don Bosco évfordulós, bronz emléklakettje, egy portré a szentről, Hason Ágitól (7.b osztályos tanuló). Valamint fölötte található Goda Richárd tanár úr Don Bosco-s festménye. Iskolánk aulájában állították ki, így bárki megnézheti.

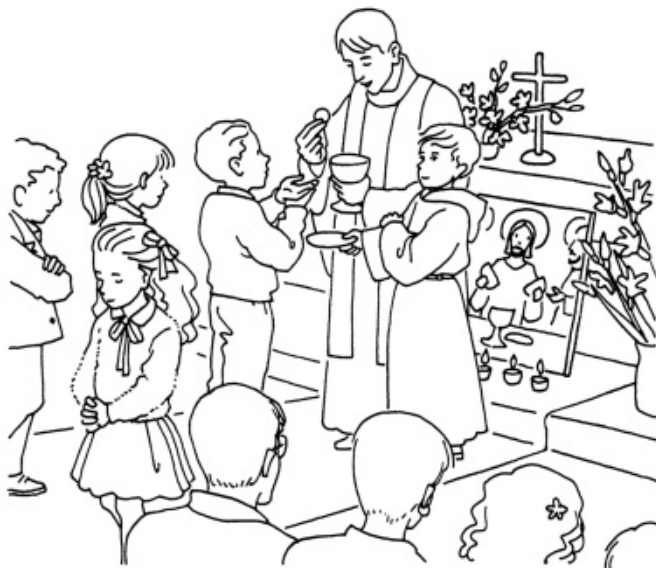
Mátyássy Borbála
(8.a)

Színezd ki a képet!

Keresd meg a 10 apró különbséget!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő, szerda, csütörtök	7.30 - 18.00
kedd, péntek	7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-5. osztály és 6-7. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkészlet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
hétfőnként 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 10.00 - 11.30 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Közösség nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitászt éllelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, a nyári időszakban változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: **www.albertfalviplebania.hu!**

*„Azért jöttem, hogy
tűzet gyújtsak a földön:
mennyre szeretném,
ha már föllobbanna!”*

(Lk 12,49)

„Az Úr az én pásztorom,
nem szűkölködöm,
zöldellő legelőkön
adott nekem helyet.
A nyugalom vizéhez terel
és felüdíti lelkemet.”

(Zsolt 23. 1-3)

